

NIEUWE SERIE.

DE SCHAT ONDER DEN BOUWVAL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Verkoudheid is troef!

Atschie! Atschie! Atschie!

Tot driemaal toe en vlug achtereen klonk deze uitroep der verkoudheid, deze kern van het volle hoofd en zucht van den vochtigen neus door de kamer, ja zelfs door gangen en portaal.

Nog lang galmde het na en deed in de keuken een kort gesprek ontstaan tusschen de twee mannen, welke daar aanwezig waren.

De eene, stokoud met zilveren haren en gebogen rug, doch nog met zekeren trots zijn livrei, een donkerblauwe jas met zilveren knopen, dragend, had zich juist over een mand met zilverwerk gebogen en knikte toestemmend zijn metgezel toe, die zoo juist de opmerking: „Nou, die arme mijnheer Brand heeft het ook gemeen te pakken!” gemaakt had.

Deze metgezel was een reus van een man. Niet alleen, dat hij lang was, veel langer dan zijn medemenschen, maar hij was bovendien zwaar enforsch gebouwd en aan zijn bewegingen reeds kon men zien, dat hij over enorme lichaamskrachten beschikte.

Dat was ook inderdaad zoo, want zij, die James Henderson kenden, wisten wat het zeggen wilde met diens enorme vuisten kennis te maken.

Toch maakte hij niet dikwijls gebruik van zijn lichaamskracht, alleen in hoog noodige

gevallen, waarbij hij zijn meester moest beschermen.

Ook thans was hij in een zeer vredelievende bezigheid verdiept. Hij gooide namelijk een paar scheppen kolen op het fornuis, waardoor de keuken niet alleen heerlijk werd verwarmd, maar waardoor tevens het maal, dat op dat enorme fornuis bereid werd, gaar werd gestoofd.

Was die groote forsche man dan kok? Of speelde die reus voor keukenmeid, zoo maar voor de grap?

Deze vraag is niet zoo vlug beantwoord, want wij zouden kunnen zeggen, dat James Henderson een uitmuntende kok was, terwijl dat toch waarlijk zijn dagelijksche bezigheid niet was.

Zijn positie bracht mede, dat hij van alle markten thuis moest zijn en zoo kwam het dat deze ijzersterke reus zoowel een goed maal kon bereiden, als auto's besturen, tafeldienen, zoowel als een geregeld gevecht leveren, een draadlooze installatie maken als potten en pannen wasschen, kortom een Jantje van alles was.

„Zeg dat wel James,” knikte Gaston zijn ouden metgezel toestemmend toe, „zeg dat wel, die arme mijnheer Brand is geducht verkouden, hetgeen ook wel niet te verwonderen valt met dat slechte weer.”

„Atschie! Atschie! Atschie!" klonk het als in antwoord uit hogere oorden op deze opmerking en Gaston wist niets beters te doen dan een zucht te slaken en zijn grijze hoofd te schudden.

James Henderson werd door dezen noodkreet uit een verstopt hoofd echter aangespoord om met pook en schep nog eens op het fornuisvuur aan te vallen, dat weldra knapte en knetterde, dat het een aard had, en aldus alle gedachten aan guur weer en opgelopen verkoudheden verbande.

Maar waar Koning Verkoudheid zijn intriede heeft gedaan, daar laat hij niemand van zijn zegeningen verstoken.

Nauwelijks was Henderson uitgepookt, of een krachtig Hatschie! van zijn lippen, toonde aan, dat ook hij de infectie deelachtig was geworden.

En als om het trio volledig te maken, boog de oude Gaston even daarna het hoofd en liet een flauw en krachteloos, maar daarom niet minder veelbeteekenend: atschie! hooren.

Weldra weergalmde het nu door het geheele huis. Boven in de gangen, welke naar de slaapvertrekken voerden, hoorde men de krachtige atschie's van mijnheer Charles Brand, beneden in de gang, welke naar de eetzaal voerde, kuchte, hoestte en nieste de oude Gaston, terwijl beneden in de keuken de reus Henderson voor het keukenvuur stond te proesten.

Te midden van al dat lawaai, sloeg de hallklok half zeven en even daarna hoorde men een sleutel in het slot van de buitendeur steken.

De deur zwaaide open en binnentrad de heer des huizes, Lord William Aberdeen, een gentleman van de punten zijner voeten tot den kruin van zijn hoofd.

Hij was keurig gekleed in een wintercolbert, waarover hij een dikke bontjas droeg waardoor zijn slanke gestalte zeer voordeelig uitkwam.

Wat echter het meest frappante van zijn geheele verschijning was, dat waren zijne oogen, lichte, staalgrijze oogen, welke als karbonkels in het bleeke aristocratische geelaat fonkelden.

Met dat fonkelen gebruiken wij geen te sterke uitdrukking. Het was inderdaad alsof deze lichtgrijze oogen gloeiden zooals een stuk witheet staal gloeit, dat pas uit het vuur wordt gehaald.

Daarbij kwam dat deze zeer doordringend waren en tot in de ziel konden kijken van hem, die hem aanzag.

Vlug, maar toch kalm was Lord Aberdeen binnentreden en had in een oogwenk de

zware bontjas uitgetrokken, welke hij den toeloopenden Gaston overreikte.

De oude dienaar boog het hoofd en zei:

„Atschie!"

„Gezondheid, Gaston," zei Lord Aberdeen en wilde zijn weg naar de zijkamer vervolgen, maar als om te protesteeren klonk uit den mond van den ouden dienaar:

„Gezondheid, mylord," atschie, „noemt u dat maar gezondheid; ik doe niets," atschie, „dan niezen," atschie! „en James in de keuken, ook al," atschie! „Die heeft het toch ook zoo verschrikkelijk te pakken," atschie! „hij niest bijna het keukenvuur uit!"

En als om de waarheid van deze woorden te bekrachtigen, klonk een krachtig niezen uit het sousterrain, waar de keuken gelegen was, op, dat, nauwelijks verstomd, gevolgd werd door een even hevige niezen en proesten uit hooger gelegen regionen.

Lord Aberdeen bleef stilstaan, terwijl er een flauw glimlachje om zijn mond speelde.

„Nu," zei hij, „dat is hier een mooie boel. De verkoudheid-bacil schijnt hier het geheele huis te hebben aangetast; ik zal daar noodig een eind aan moeten maken."

Deze laatste woorden had hij bijna binnensmond gemompeld en hij liet er daarom luider op volgen:

„Vertel eens Gaston, we zouden vandaag thuis dineeren, niet waar? Komt daar nu nog wat van, nu de geheele gemeente zoo wat verkouden is?"

„Jawel mylord," antwoordde Gaston, „ten minste James heeft het eten bijna klaar, maar ik vrees, dat u uw maaltijd alleen zult moeten doen, want mijnheer Brand heeft al laten weten, dat hij niet van plan is aan tafel te verschijnen. Hij is zoo verkouden als hij nog nooit geweest is, hij niest en hoest en proest, is rillerig en gloeierig over zijn heele lijf en" atschie! „heeft volstrekt geen trek in eten. En, met permissie mylord, ik ook," atschie! „niet. En James heeft gezegd, dat hij van plan is, zodra de borden omgewasschen zijn naar bed te gaan en een heel kokertje aspirines achter elkaar in te nemen, opdat hij morgenochtend die vervelende verkoudheid kwijt zal zijn."

Op het hooren van deze mededeeling speelde er even een flauw glimlachje over de aristocratische trekken van Lord Aberdeen.

„Een heel kokertje," mompelde hij, „toe maar, geen kleinigheid, voorwaar, maar ja, zoo'n reus is sterk als een paard en moet natuurlijk ook een paardenmiddel gebruiken, om weer beter te worden. Maar dat is niet noodig. Ik weet wat beters."

Na deze geheimzinnige woorden gemompeld te hebben, ging hij de trap op naar bo-

ven en trad de slaapkamer van zijn vriend en secretaris, Charly Brand, binnen.

Zij, die geregeld deze verhalen lezen, weten, dat Charly Brand de trouwe metgezel, vriend en deelgenoot der avonturen van Lord William Aberdeen is. Van Lord William Aberdeen, wiens ware naam eigenlijk Lord Edward Lister is, die nog beter onder den naam John Raffles bij de Londensche politie en ook in de misdadigerswereld bekend is. Zij weten ook, dat Charly Brand niet alleen de secretaris is van dezen gentleman-inbreker, maar zijn meester, die tevens zijn vriend is, ook op al diens tochten en avonturen vergezeld, even opgewekt alsof het een picnic en niet vaak een levensgevaarlijk avontuur gold.

Maar van die opgewektheid was op het oogenblik geen sprake.

De arme Charly Brand zat met een rood opgezet gezicht in een diepen leunstoel gedoken, terwijl het rommelige omvergehaalde bed bewees, dat hij daaruit pas was opgestaan. Het haardvuur brandde en loeide als een kleine hel en was smoorheet in het vertrek.

Het was Brand echter blijkbaar nog niet warm genoeg, want hij had over zijn pyama een dikke winterjas aan en bovendien nog een dikke wollen das om zijn hals.

Met een gemelijk gezicht zat hij in het vuur te staren en keek, tegen zijn gewoonte, niet eens op, toen zijn vriend met een opgewekt „goedenavond Charly” binnentrad.

Lord Aberdeen, die waarschijnlijk het gevoel van stevig verkouden te zijn, wel kende, trok zich daarvan echter niets aan en zei alleen:

„Ik heb medelijden met je, beste jongen. Het is voorwaar geen pretje om zoo erg verkouden te zijn en daarom heb ik er onlangs eenige dagen aan besteed om daar iets op te vinden.”

„Iets op te vinden?” vroeg Brand met opgetrokken wenkbrauwen en met een stem, die uit een onderaardsch gewelf scheen te komen, zoo schor was hij, „iets op gevonden, wat bedoel je daarmee?”

„Wel, niets anders dan wat ik zeg,” antwoordde Lord Aberdeen met een geheimzinnig lachje. „Ik meen er iets op gevonden te hebben, om zoo'n geweldig vervelende verkoudheid binnen weinig tijd te doen verdwijnen.”

„Misschien herinner je je, dat onlangs een Amerikaansche krant met een eigenaardig bericht kwam aanzetten. Een zijner redacteuren had zich de moeite gegeven eens uit te rekenen hoeveel schade er jaarlijks door de verkoudheidsbaccil werd berokkend en hij

kwam tot ontstellende cijfers. Zooals je je misschien nog herinnert, schatte hij het aantal verkoudheden van den mensch op twee per jaar, hetgeen niets te veel is, aangezien er veel lieden zijn, die niettegenstaande zij op een goede gezondheid kunnen bogen, toch tweemaal per jaar voor eenige dagen hun kamer moeten houden, wegens een opgelopen verkoudheid. Vervolgens stelde hij het aantal dagen, dat zoo'n verkouden mensch aan zijn kamer was gebonden op drie, hetgeen volstrekt niet te veel is. Sommigen krijgen van den dokter wel eens tien en meer dagen kamerarrest tegenover diegenen, welke een zoogenaamd ijzersterk gestel hebben en niettegenstaande hun verkoudheid hun werkzaamheden blijven verrichten.

„Hij kwam met dien maatstaf tot zulke cijfers, dat de zakenwereld in Amerika de oogen open gingen en een verkoudheid niet meer als een bagatel gingen beschouwen. Daar moest iets aan gedaan worden, meende men en inderdaad zijn er verschillende professoren, doctoren en studenten in hun respectieve laboratoria aan het werk getogen en ook heeft men al gehoord, dat er inderdaad al iets gevonden is, dat wel resultaten belooft.

„Maar ik vond, dat het te langzaam ging en daarom heb ik zelf het werk eens ter hand genomen. Zooals je weet, heb ik behalve mijn medische ook mijn chemische studiën voltooid. De chemie is altijd een vak geweest, dat mijn volle belangstelling had, omdat er zulke onverwachte uitkomsten mede te bereiken zijn en ook omdat ik er met het oog op mijn levenswijze veel nut van zou kunnen hebben.”

„Hetgeen de practijk bewezen heeft,” merkte Brand met een grafstem op.

„Zeer juist aangemerkt,” zei Raffles, nadat hij even gewacht had tot een niesbui van zijn verkouden vriend uitgeraasd was. „Zeer juist. Ik heb er in mijn practijk veel nut van gehad en ik hoop, dat jullie er nu ook eenig nut van zullen hebben.”

„Jullie?” vroeg Brand met opgetrokken wenkbrauwen. „Jullie? Zijn er dan nog meer, die er van moeten profiteeren, behalve ik?”

„Ja, zeker,” antwoordde Raffles, „je bent de eenige niet, die het op het oogenblik met Koning Verkoudheid te kwaad heeft. Maar wij zullen aan de overheersching van dat heerschap eens spoedig een einde maken. Maak maar, dat je over een kwartiertje klaar bent, om even met mij naar het laboratorium mee te gaan.”

„Goed,” zei Brand met een stem, die uit een grafgewelf scheen te komen, „ik hoop, dat je me er af kunt helpen. Ik ben zoo beroerd... zoo beroerd... zoo beroerd als... atschiel

„Dat laat aan duidelijkheid niets te wenschen over,” zei Raffles lachend, terwijl hij opstond en de deur uitging. „Tot straks dan!”

Niet zoodra was Raffles de deur uitgegaan en had hij eenige schreden gedaan in de gang, of hij hoorde uit de keuken een duo van niezen en hoesten en proesten naar hem opstijgen, dat hooren en zien verging.

„Het is waarachtig niet om aan te hooren,” mompelde hij, „je moet wel een steenen hart hebben, om daar geen medelijden mede te hebben. Gelukkig, dat ik mijn proeven tijdig begonnen ben en doorgezet heb, anders had ik nu nog waarschijnlijk geen resultaat bereikt.”

Onder het uitspreken van deze woorden, ging Raffles naar beneden, schoot een oude jas aan, zette een pet op en ging door de tuindeur naar buiten.

Het weer was alles behalve aanlokkelijk. Er blies een koude wind en nu en dan vielen er sneeuwvlokken met ijskoude regendrop-pels vergezeld.

„Ook ècht weer om het te pakken te krijgen,” mompelde de Grootte Onbekende, terwijl hij langs de vochtige tuinpaden zich naar het tuinhuis begaf, dat achterin den tuin was gelegen en onmiddellijk aan de garage grensde.

Hij trad het tuinhuis binnen, deed de schuifdeur dicht en ontstak het electriche licht.

Op de gewone wijze begaf hij zich naar zijn onderaardsch laboratorium. Hij drukte op een knop aan den wand, welke een der groote vloertegels in beweging bracht. De tegel scheen om een onzichtbare as te draaien, zoodat een opening ontstond, waarop hij toetrad.

Heel flauw waren bovenaan de ijzeren treden van een wenteltrap zichtbaar.

Langs deze wenteltrap daalde de Grootte Onbekende naar beneden en nauwelijks was hij aan den voet der trap gekomen of een druk op een anderen knop deed de tegel boven hem sluiten, terwijl een overvloed van licht het onderaardsch gedeelte, dat Raffles nu betreden had, verlichtte.

Met vasten stap begaf hij zich naar een witgelakte deur, welke hij opende en die toegang gaf tot een ruim vertrek, dat echter famelrijk laag van zoldering was.

Dit vertrek was geheel als een laboratorium ingericht. Het bevatte aan een der lange wanden een in den muur gemetselden oven, terwijl op marmeren toonbanken langs den kant allerlei instrumenten en fijne werktuigen stonden opgesteld.

In glazen kasten zag men een overvloed van geheimzinnige preparaten, opgesteld in glazen bakken, retorten en kolven, terwijl een

ruime lange gootsteen met glanzende koperen kranen de installatie voltooidde.

Het eerste, dat Raffles deed, was op een groot gaskomfoor een enorme ketel water opzetten. Vervolgens begaf hij zich naar een muurkast en haalde daar uit een glazen ura een poederachtige stof, waarvan hij een zekere hoeveelheid op een zuivere weegschaal afwoog.

Dit deed hij eveneens met een tweede stof en ook nog met een derde.

Voor hem lagen nu drie hoopjes stof, het eene was wit en poederachtig, het andere bestond uit lange grijze naaldkristallen, terwijl het andere van een vlokkig groen was.

Intusschen was het water in den ketel aan den kook geraakt en goot hij dit laatste in een aardewerken pot, welke hij in een emmer met koud water plaatste.

Weldra was dit water zoo ver afgekoeld, dat hij er zijn vingers even kon inhouden. Nu goot hij een hoeveelheid van dit water in een groote flesch en stortte daarin voorzichtig het witte poederachtige goedje in over.

Het water werd hierdoor licht rose gekleurd, maar daar er zich eenige neerslag op den bodem vormde, begon Raffles de flesch een draaiende beweging te geven, waardoor ook dit neerslag werd opgelost.

Na zich er nogmaals van overtuigd te hebben, dat geen deeltjes van die witte stof onopgelost waren gebleven, goot hij nog wat warm water bij en voegde nu de grijze naaldkristallen bij de opgeloste stof.

De kleur van de vloeistof werd nu melkachtig wit, hetgeen Raffles een goedkeurend knikje ontlokte.

„Alles gaat goed,” mompelde hij, „mijn reacties waren goed berekend en zijn goed verlopen. Nu komt het er op aan, voorzichtig te zijn.”

Na een poosje goot hij de melkachtige vloeistof over in een grooten porceleinen bak, zoodat wel bij fotografen in gebruik zijn en liet het daarin nog een weinig bekoelen.

Nu nam hij de rest van het warme water, goot dat in een anderen bak en stortte nu voorzichtig en telkens bij kleine beetjes het vlok-kig groene goedje in het water. Zacht sissend, loste zich dit onmiddellijk op en nam een donkergroene kleur aan.

Toen dit geschied was, begaf Raffles zich naar een andere kast, nam daaruit een pak zuivere watten, stopte daarmee zijn ooren en neusgaten vol, terwijl hij ook een groote prop tusschen zijn tanden nam.

Nu goot hij voorzichtig en eveneens telkens bij kleine beetjes de groene vloeistof uit den kleinen bak in den groote.

Sterke dampen begonnen zich onmiddellijk

te ontwikkelen en uit de voorzichtige bewegingen van Raffles viel op te maken, dat men deze dampen niet straffeloos kon inademen.

Het duurde niet lang of de twee vloeistoffen waren bij elkaar gegoten.

Het geheel had nu een helder groene kleur aangenomen, waaruit zich onder zacht gesis nog steeds dampen ontwikkelden.

Nog steeds met watten in ooren, neus en mond werd het geheel nu weer in de flesch gegoten en deze met een glazen stop afgesloten.

Nu kon de watten verwijderd worden en Raffles ademde, zichtbaar verlicht, op.

„Dat is prachtig gegaan en zonder ongelukken afgelopen,” mompelde hij, terwijl hij zijn witte laboratoriumjas uittrok en zijn pet weer opzette.

Hij begaf zich nu langs denzelfden weg, welken hij gekomen was, weer naar boven, sloot den tegel achter hem dicht en begaf zich wederom door den tuin naar binnen.

Daar was de toestand onveranderd gebleven.

Gaston scheen van plan te zijn iets tegen zijn meester te zeggen, maar bracht het niet verder dan een tot driemaal toe: atschie, terwijl James Henderson in overeenstemming met zijn forsche gestalte het geheele sousterrain liet daveren van zijn gehoest en geproest.

Raffles haastte zich om weg te komen en hoorde nog juist hoe Henderson hem nariiep: „Mylord kan ik het eten opdoen? het is gereed.”

„Even wachten, James,” riep de heer des huizes terug. „Ik heb nog geen honger en ik denk, dat jullie in dezen toestand ook wel niet veel eetlust zullen hebben. Ik zou daarom zeggen, temper het fornuis wat en houd de schotels warm. Over een half uurtje is alles gereed en ik durf wel haast voorspellen, dat het dan met jullie eetlust ook beter gesteld zal zijn.”

Na het uitspreken van deze woorden wipte Raffles de trap op naar boven, nieuwsgierig nagestaard door Gaston en Henderson, die van deze geheimzinnige woorden blijkbaar niet veel begrepen hadden.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De Wonderkuur.

Toen Raffles boven was gekomen, trad hij zonder verdere plichtplegingen de kamer van zijn secretaris binnen, waar hij zag, dat Brand wederom voor de variatie naar bed was gegaan. Alleen diens opgezwollen en roode neus stak boven het dek uit en blijkbaar rilde zijn vriend van een koortsaanval.

„Opstaan, Charly,” beval hij en trok het dek van zijn vriend af.

„Och neen, laat me maar liggen,” smeekte Brand met zijn grocstem, „het geeft toch niets, ik ben zoo beroerd, ... zoo beroerd...”

„Ja, dat weet ik wel,” zei Raffles, „maar je moet er nu toch aan gelooven en ik beloof je, dat je er geen spijt van zult hebben. Over een goede drie kwartier zitten we aan tafel en ik geef je de verzekering, dat je het je goed zult laten smaken. Kom, vooruit, eruit en niet langer getalmd!”

Met behulp van zijn vriend stond Brand nu

op en wikkelde zich weer in zijn dikke jas, hetgeen hem menige zucht ontlokte.

Onder voortdurend niezen en hoesten, daalden beide vrienden de trappen af en kwamen in het sousterrain, waar zij de deur van de keuken openden.

„De andere zieken aansluiten,” beval Raffles op energieke toon, „en in gesloten formatie naar het tuinhuis!”

„Moeten we in dat weer naar buiten?” vroeg Brand met een gekerm om een verstedend hart te doen breken.

Op dat oogenblik kletterde de hagel tegen de ruiten.

„Het zal m'n dood zijn,” liet Brand er op volgen.

„Geen kwestie van,” lachte Raffles. „Kom vooruit, jullie zijn toch geen juffershondjes! Het moet, later zullen jullie me er dankbaar voor zijn!”

De woorden van den Grooten Onbekende misten hun uitwerking niet en met z'n vieren gingen ze nu met de kragen omhoog en rillend van de kou door den tuin naar het tuinhuis.

Daar speelde zich hetzelfde tooneel af, wat we zooveen hebben aanschouwd.

Raffles deed door op den knop te drukken den tegel wederom om de onzichtbare as draaien en allen verdwenen langs de wenteltrap naar lager gelegen regionen.

Zoodra zij in het laboratorium waren aangekomen, gaf Raffles bevel, dat de drie mannen zich geheel zouden ontkleeden.

Dit kon zonder bezwaar geschieden, daar het daar beneden zeer goed verwarmd was.

Er waren een aantal afgeschoten hokjes waar de mannen zich zuchtend en bevend van hun kleeren ontdeden.

Raffles ging naar een muurkast en haalde daaruit eenige zonderling uitzierende kleeren te voorschijn.

Die kleeren hadden een onbestemde grauwe kleur en waren zoo stijf als een plank.

Om de beurt trad hij een der drie hokjes binnen en overhandigde een gedeelte der kleeren aan de daarin aanwezigen.

Toen zij er uit te voorschijn kwamen hadden zij een min of meer potsierlijk uiterlijk.

Het bleek, dat de kleeren van papier waren gemaakt en erg stijf om hun lichaam hingen.

Raffles monsterde ze met een critischen blik en knikte vervolgens met het hoofd.

„Goed zoo,” zei hij, „dat is ten minste in orde. Nu nog de uitstekende lichaamsdeelen.”

Het eenige wat uit de papieren kleeding uitstak waren hoofd en handen.

Om de polsen werden stevige riemen bevestigd, zoodat het papier goed om de handen afsloot, terwijl die handen zelf en later ook het gezicht werden ingesmeerd met een soort zalf uit een grooten pot, welken Raffles eveneens uit een der muurkasten had gehaald.

Die zalf zag eenigszins rose van kleur, zoodat de drie mannen een welgedaan uiterlijk kregen, hetgeen den potsierlijken indruk nog een weinig vermeerderde.

Nadat dit afgelopen was, kregen alle drie een bril voor van rood glas, welke zeer strak tegen de huid afsloot.

„Zie zoo, nu zijn we gereed, alleen moet ik me nog even wapenen.”

Raffles verdween nu ook in een der hokjes en kwam even daarna terug in een costuum dat het best is te vergelijken met een soort scaphander, zooals de duikers wel gebruiken. Ook de koperen schroefring om den hals was aanwezig, terwijl Raffles in de hand den helm droeg met de bekende groote oogglazen.

„Dat is mijn costuum,” zei hij met trotsch.

„Waarvoor dient dat alles toch in 's hemelsnaam?” kermde Brand.

„Dat, zul je zoo aanstonds zien,” antwoordde Raffles, „nog even geduld maar.”

„Nu gaan we naar het neven-vertrek,” commandeerde hij en gaf den weg aan.

Achter het laboratorium bevond zich een deur, waarop Raffles toetrad.

Toen hij die opende zag men een klein vertrek, waarvan de zoldering nog lager was terwijl zich in het plafond op verschillende afstanden gaten bevonden.

Het vertrek was helder verlicht en men zag daarin een aantal vreemd gevormde stoelen staan.

Drie van deze stoelen werden aangeschoven en Raffles gaf bevel, dat de drie mannen daarop zouden plaats nemen.

Nu ging hij naar een muurkast en haalde daaruit een aantal buizen te voorschijn, welke een nauwe monding hadden en breed uitliepen. Zij waren niet ongelijk aan de hoorns welke men nog wel op oude gramophoons ziet, doch van kleiner formaat in den geest als een luidspreker van een radio-installatie.

Het bleek, dat de nauwe mondingen van deze buizen precies in de openingen van het plafond pasten door middel van een schroefdraad en Raffles begon deze buizen nu een voor een aan het plafond te bevestigen.

Toen hij zoo ver gevorderd was, wendde hij zich wederom tot de mannen, die met verbazing deze voorbereidselen hadden gadeslagen.

„Zooals jullie weten of misschien ook niet weten,” zei hij, „is men in Amerika bezig iets uit te vinden, dat in staat is een hevige verkoudheid binnen enkele uren te doen verdwijnen. Ze schieten me daar echter te langzaam op en daarom heb ik de hand maar eens aan den ploeg geslagen en heb inderdaad iets gevonden, dat een probaat middel zal blijken te zijn. Ten minste als mijn berekeningen niet falen.”

„Dus wij dienen eigenlijk als proefkonijntjes,” riep Brand uit, „nu maar dan bedank ik liever voor de eer.”

„Zoo, dus je durft je lichaam niet even aan me toe te vertrouwen?” vroeg Raffles.

„Ik wel, mylord,” zei Henderson spontaan, terwijl hij opstond en Raffles een hand toestak.

„Dat noem ik ten minste mannentaal,” zei Raffles lachend en keek zijn vriend Brand daarbij eenigszins verwijtend aan.

Deze was zichtbaar beschaamd en haastte zich nu ook zijn hand toe te steken.

„Ik ook Edward, ik ook,” atschiel zei Brand en Raffles begon vergenoegd te lachen.

„Dat wist ik wel,” zei hij, „en jullie kunt

er van verzekerd zijn, dat al zijn jullie de eersten om met mijn middel kennis te maken, jullie geen oogenblik bang behoeven te zijn, dat er iets ernstigs zal gebeuren. Daarvoor zijn jullie me alle drie te lief.

„Door voorafgaande proeven heb ik me vergewist, dat het middel absoluut geen kwaad kan, mits jullie precies de voorschriften opvolgen, welke ik geven zal.

„Zooals jullie weten bestaat een verkoudheid uit een ontsteking der slijmvliezen, veroorzaakt door een zware gevatte koude of ook wel door een infectie.

„Mijn middel is homöopatisch, dus uitteraard gevaarloos. Maar omdat ik binnen enkele oogenblikken een resultaat wenschte te bereiken, waar de homöopathie gewoonlijk langen tijd voor noodig heeft, zijn mijn reacties veel sterker en daarom niet van geheel onschuldigen aard voor die lichaamsdeelen, welke niet aangedaan zijn.

„Ik ga nu als volgt te werk.”

Dit zeggende, haalde hij de flesch te voorschijn, welke hij kort te voren bereid had.

„De vloeistof, welke jullie in deze flesch zien,” aldus ging hij voort, „bestaat uit een door mij gevonden mengsel, dat ik zoo aanstonds hier boven zal laten verdampen.

„De dampen worden opgevangen door een buizennet, dat de dampen verdeelt en hier in het vertrek brengt door middel van de zoo juist door mij aangeschroefde buizen. Het gevolg is, dat deze dampen zich hier in dit vertrek verspreiden, zoodat jullie die moeten inademen.

„Nu mogen deze dampen de huid, de oogen en zoovoorts niet treffen, doch alleen de slijmvliezen van neus en mond, welke door de verkoudheid zijn aangedaan. Jullie hebben nu niets anders te doen dan kalm en regelmatig adem te halen door neus en door mond, daarbij zorg dragende, dat alles, wat ik van de dampen, door zalf en door bril heb afgesloten, niet getroffen wordt.

„In het eerst bemerken jullie niets, dan wordt de verkoudheid schijnbaar veel erger. Deze toestand duurt ongeveer vijf minuten en ik moet jullie vooraf waarschuwen, dat dit het onaangenaamste gedeelte van het experiment is.

„Zoodra die vijf minuten om zijn treedt een merkbare verlichting in, jullie ademen veel gemakkelijker, totdat je op een gegeven oogenblik bemerkt, dat de verkoudheid verdwenen is. Zoo gauw dit het geval is, moet je je uit het vertrek verwijderen, daar een langer verblijf de verschijnselen wederom zou terugroepen.

„Daar de tijd, waarop dit geschiedt voor elk mensch al naar zijn aard en gestel ver-

schillend is, kan ik niet precies zeggen, wanneer jullie weg moeten gaan; dat moet je voor je zelf uitmaken.

„Goed begrepen? Dan opgepast en niets losmaken!”

Na het uiten van deze woorden schroefde Raffles de helm op zijn scaphander en ging vervolgens het vertrek uit.

In zijn zonderlinge gedaante van een duiker op het droge, klom Raffles nu langs een kort laddertje omhoog en kwam nu op het dak van het vertrekje, waar een geheimzinnige buizen-installatie zichtbaar was.

Er stond ook een groot komfoor, dat blijkbaar met spiritus was gevuld, want toen hij een lucifer ontstak, vlamde het daaronder weldra in blauwe vlammen hoog op.

In een platte bak werd nu de vloeistof uit de flesch uitgegoten en daarop een kleine schoorsteen geplaatst, blijkbaar met het doel de zich ontwikkelende dampen op te vangen. Deze dampen werden door het buizennet verder gevoerd en aldus door de trechters in het daaronder liggende vertrek geblazen.

Een kleine electro-motor zorgde voor een regelde verspreiding.

Toen Raffles dit gedaan had klom hij het trapje weer af en trad het vertrekje weer binnen, waar de drie vrienden in gespannen verwachting bijeenzaten.

Zij vonden hun positie alles behalve plezierig, want hun verkoudheid woedde nog met onverminderde hevigheid door, terwijl hun niezen en hoesten niet weinig bemoeilijkt werd door de ongemakkelijke kleding, de zalf, die op hun gelaat plakte en de ongemakkelijke stijf vastgemaakte brillen.

Daar Raffles door de helm natuurlijk niet spreken kon en ook de mannen daar geen van drieën veel lust toe gevoelden, heerschte er weldra een doodsche stilte in het vertrek.

Hierdoor konden zij onverdeeld hun aandacht wijden aan de aan de zoldering vastgeschroefde buizen, doch hoe zij ook keken, niets zagen zij daaruit te voorschijn komen.

Weldra echter bemerkten de drie mannen een lichte prikkeling in den neus en in de keel, hetgeen dus als een bewijs kon gelden, dat de dampen wel degelijk het vertrek binnenstroomden, doch voor het oog onzichtbaar waren.

Weldra kwam het oogenblik, waarop Raffles hen voorbereid had.

Het genies en gehoest werd gaandeweg erger en op het laatst was het vertrekje gevuld met die nazale klanken, die een ieder welke duchtig verkouden is, nolens volens moet uitstooten.

Het was echter toen drie keer zoo erg en

daar er drie mannen tegelijk aan den gang waren was het een oorverdoovend lawaai.

Raffles bemerkte dit, ofschoon hij het door den dikken helm, welken hij op had, niet kon hooren, toch goed en zag dat het middel juist zoo werkte als hij het zich voorgesteld had.

In zijn hart had hij nu wel even medelijden met de drie mannen, die zich van benauwdheid in allerlei bochten wrongen, maar de wetenschap, dat het straks gedaan zou zijn, pantserde hem daar tegen.

Het was precies zooals hij het voorspeld had.

Gaandeweg werd het hoesten en niezen minder.

De oude Gaston knapte het eerst op. Deze scheen weldra niets meer te gevoelen en maakte een veelbeteekenende beweging in de richting van Raffles, die toestemmend met het hoofd knikte.

Zoo gauw zijn beenen hem konden dragen stond de oude bediende op en werd door Raffles buiten het vertrek gelaten.

Onmiddellijk ging de deur weer dicht, om de dampen niet in het andere vertrek te laten komen.

Nu was het de beurt van Brand.

Raffles kon aan de vergenoegde uitdrukking van zijn gelaat zien, dat het middel een goede uitwerking op zijn vriend had gehad en dat hij ook hoe langer hoe vrijer begon adem te halen.

Enkele minuten na Gaston, had Brand de overtuiging, dat ook zijn verkoudheid geweken was en vroeg om uitgelaten te worden.

Op dezelfde wijze als bij Gaston werd de deur voor hem geopend en onmiddellijk weer achter hem gesloten.

De laatste van het drietal was Henderson.

Deze man met zijn reusachtig lichaam had natuurlijk een verkoudheid naar proportie van zijn lichaamsomvang. De infectie was schijnbaar bij hem veel hardnekkiger maar ten slotte moesten de ziektekiemen het toch ook afleggen tegen de geniale vinding van den Grooten Onbekende.

Toen er tien minuten verstreken waren, vroeg ook Henderson om uitgelaten te worden, waaraan Raffles onmiddellijk voldeed.

Tegelijk met zijn trouwen dienaar verdween ook Raffles uit het vertrekje en begaf zich wederom langs het trapje naar boven, om daar den brander uit te draaien en aldus de ontwikkeling der geheimzinnige dampen stop te zetten.

Toen hij het trapje afdaalde, zag hij dat de drie mannen zich van hun papieren pakje ontdaan hadden, den bril hadden afgezet en

hun gelaat van de zalf hadden gereinigd. In een opgewekt gesprek stonden zij bij elkaar, alsof zij hun heele lieve leven nooit van verkoudheid hadden hooren spreken.

Met innige zelfvoldoening ontdeed Raffles zich nu ook van helm en scaphander en kwam handen te kort om die van zijn vrienden te drukken.

Hij werd met loftuitingen overladen en om daaraan een einde te maken stelde hij voor zoo gauw mogelijk in huis te gaan en zich het nu wel gaar gestoofde maal goed te laten smaken.

Henderson had nog nooit zooveel eer van zijn werk beleefd.

Om deze genezing te vieren, had Raffles het voorstel gedaan, in plaats van in volle statie in de eetzaal te dineeren, het maal heel gewoon op de keukentafel te laten serveeren en met z'n vieren als broeders aan te zitten.

De beide dienaren waren verrukt over de eer, welke hen te beurt viel en Brand amuseerde zich kostelijk om de grappige uitvalen van Henderson, die toonde een uitstekend kok te zijn, want de door hem toebereide maaltijd deed niet onder voor die welke Raffles vroeger te nuttigen kreeg, toen hij gewoon was thuis te dineeren en daarvoor een Italiaanschen kok in vasten dienst had.

Midden onder den maaltijd liet Raffles Henderson nog een flesch champagne uit den kelder halen om op de voortdurende gezondheid van den huize Aberdeen te drinken.

Aldus verliep deze maaltijd, waarvan men zich aanvankelijk zoo weinig had voorgesteld in oprechte vreugde en menige dronk werd uitgebracht op het talent en het genie van den Grooten Onbekende, die wederom bewezen had wat men noemt van alle markten thuis te zijn.

Weinig dachten deze vier mannen er aan, dat slechts luttele uren later zij alle vier in een dier vreemdsoortige avonturen zouden gewikkeld zijn, waaraan het leven van Raffles zoo rijk was.

Niets toch liet de gebeurtenissen, welke zouden volgen, voorzien.

Maar zoo was het leven van den Grooten Onbekende.

Vol onverwachte avonturen. Vol afwisseling en bedrijvigheid.

„Prosit,” riep Brand, terwijl hij zijn glas champagne ad fundum ledigde, „op onze verdwenen verkoudheid!”

„Prosit,” antwoordde Raffles, terwijl hij van tafel opstond en zich naar boven naar zijn werkkamer begaf, waarheen zijn vriend en secretaris hem weldra volgde.

DERDE HOOFDSTUK.

De radio-installatie.

Het huis van Raffles, dat in een der stille wijken nabij Regents park namelijk in Park Road was gelegen zou voorzeker niet compleet geweest zijn zonder radio-installatie.

Het huis was van alle moderne gemakken en hulpmiddelen voorzien, terwijl Raffles er allerlei uitvindingen in toegepast had door ze zelf aan te brengen en vaak nog bij de aanbrenging te verbeteren.

Zoo had hij, om nu maar bij de radio-installatie te blijven, een systeem toegepast, dat hij zelf aanzienlijk verbeterd had en dat daarin bestond, dat hij slechts den handel van den collector op een zeker punt behoefde te zetten om onmiddellijk die golflengte te kunnen opvangen, welke hij wenschte.

Hierdoor was het draaien van den handel en het zoogenaamde zoeken uitgesloten. Ten minste wanneer hij het toestel voor zijn genoegen gebruikte. Hij zette het dan slechts op een bepaalde golflengte en onmiddellijk troffen die klanken zijn oor, welke hij wenschte te hooren.

Nu eens kon hij de vroolijke dansmuziek van Hotel Cecil, het bekende groote hotel op den Theemsoever hooren, dan weer ving hij de klanken op van het een of ander particulier radio-station om ook vaak een of andere opera uit het Madison Square gebouw hoorbaar te maken.

Echter, zooals bij een man als Raffles wel begrijpelijk is, had hij de radio-installatie niet uitsluitend voor zijn genoegen. Hij maakte er ook gebruik van voor zijn bezigheden en daarom had hij dan ook een klein zendstation ingericht, dat met een generator werkte en waardoor hij Morseteekens van een bepaalde, nergens anders in gebruik zijnde golflengte kon uitzenden.

Dit was voor Raffles van een groot gemak, want hierdoor was hij in staat, wanneer hij zich op reis bevond en hij wilde zich in verbinding stellen met zijn woning slechts gebruik te maken van een radio-installatie om een telegram te verzenden, dat draadloos werd opgevangen en waarop zoo noodig het antwoord eveneens draadloos werd teruggezeind.

Het toestel zelf was van kleine afmetingen en stond in de werkkamer, waar het, op een

eikenhouten kastje opgesteld, haast niet opviel.

Het was van eikenhout, had een ebonieten voorplaat met één enkelen zichtbaren collector-handel, terwijl de ontvanglampen van het nieuwste systeem binnen in het kastje brandden.

Was het toestel zelf reeds van een groote volmaaktheid en van de nieuwste vindingen voorzien, nog meer was dit het geval met de zoogenaamde loud-speaker.

Deze bestond uit een fraai gebogen ebonieten hoorn van zeer bizonderen vorm. Deze was op ingenieuze wijze bevestigd aan den wand vlak boven het radio-apparaat en slechts door een kruk om te draaien werd de loud-speaker ingeschakeld. Dit instrument was van een zoodanige technische volmaaktheid, dat zelfs heel zwakke klanken, welke met de hoofd-telefoon nauwelijks hoorbaar zouden zijn geweest, daardoor volmaakt helder en duidelijk de kamer werden ingeroepen.

Hierdoor kwam het dat duidelijke klanken soms wel eens te duidelijk werden, zoodat het klankvolume voor het vertrek veel en veel te groot was. Maar ook hierop had de Grootte Onbekende iets gevonden, namelijk een regelbare geluiddemper, welke zoo nauwkeurig werkte, dat hij het geluid op elke gewenschte sterkte kon regelen.

Het was de gewoonte van Raffles en zijn secretaris, dat wanneer zij rustig thuis waren gezeten en elk voor zijn lessenaar zat, om dan de radio-installatie in te schakelen.

Zij konden hierdoor rustig aan hun werk blijven indien zij dit verkozen, terwijl de klanken van het een of ander orkest of de hooge noten van een sopraan rustig door de kamer vibreerden.

Het was daarom niet meer dan natuurlijk, dat de beide vrienden, zoodra zij de kamer waren binnengetreden, zich naar het radio-toestel begaven, contact maakten en door den handel te verzetten, onmiddellijk eenige wel-luidende klanken te hooren kregen.

Nu was het huis van Raffles, zooals gezegd, in een stille wijk en ver van het rumoerige stadsgewoel gelegen, zoodat er weinig storende klanken werden gehoord. Dezen avond echter was het weer zeer slecht. De lucht was

zwaar bewolkt en er blies een koude noordwester welke somtijds hevige hagel- en natte sneeuwbuien over het aardrijk zwiepte.

Hierdoor was het niet onmogelijk, dat men somtijds klanken zou te hooren krijgen, welke door de woedende elementen aan het gevoelige toestel werden medegedeeld.

Raffles liet zich hierdoor echter niet afschrikken en schakelde in op een particulier concert, dat in het bekende plaatsje Chelmsford ten gehoor werd gebracht.

Het toeval wilde, dat er geen bekende solist geëngageerd was, welke bovendien nog een onbekend saai lied zong, zoodat Brand voorstelde om, nu hij door zijn verdwenen verkoudheid in een vroolijke stemming was gekomen, wat vroolijker muziek op te vangē.

Raffles stemde onmiddellijk toe en slechts één draai aan den handel was in staat de golfengte zoodanig te wijzigen, dat onmiddellijk contact werd verkregen met Hotel Cecil, dat als naar gewoonte slechts vroolijke danswijsjes ten gehoor bracht.

Nu was Cecil van een bijzonder lange golfengte, welke het voordeel heeft bijna zonder uitzondering zeer duidelijk over te komen.

Na even toegelusterd te hebben of alles nauwkeurig geregeld was, begaven beide vrienden zich naar een grooten fauteuil, welke bij den haard was geplaatst en schudden elk een krant open.

Plotseling echter werd de muziek van de radio-installatie even onderbroken, om daarna onmiddellijk weer even duidelijk voort te gaan; maar in het korte oogenblik, waarop de klanken niet hoorbaar waren geweest, hadden de beide vrienden hoewel zacht, toch zeer duidelijk het gefluit van Morse-teekens gehoord.

Nu was dit iets wat wel eens meer voorkwam, zoodat zij er aanvankelijk geen acht op sloegen, maar toen na een poos de Morse klanken telkens terugkeerden en zelfs hoorbaar bleven door de klanken van de muziek heen, toenn wendde Brand zich tot Raffles en zei:

„Zeg Edward, wat vervelend, dat die Morse-teekens telkens de muziek verstoren, hierdoor wordt het luisteren naar radio-muziek wel tot op de helft der waarde verminderd; zou je denken, dat het door atmosferische storingen kwam, dat wij die teekens bijna even duidelijk hooren als de muziek zelf. Dat moet haast wel, want voor zoover ik weet heeft er geen telegraaf-bureau dezelfde golfengte als Hotel Cecil.”

„Dat heb je zeer juist opgemerkt,” hernam Raffles, „ik ken zoo'n station ook niet en ik moet eerlijk bekennen, dat je gelijk hebt, want die vervelende Morse-teekens zijn soms nog

duidelijker dan de muziek, zoodat dit wijst op een golfengte, die gelijk is aan die van Hotel Cecil.”

„Zou het ook een pas opgericht station kunnen zijn?” vroeg daarop Brand, die zich door het gefluit van de Morse-teekens blijkbaar zeer geïrriteerd voelde, daar hij zich op het hooren van vroolijke dansmuziek gespitst had, hetgeen met het oog op zijn stemming ook zeer begrijpelijk was.

Raffles haalde zijn schouders op.

„Ik weet het niet,” zei hij, „ik heb er niets van gehoord of gelezen. Me dunkt we moesten om de Morse-teekens kwijt te raken maar op een andere golfengte instellen of het contact met de antenne verbreken, want beter wat minder mooie of in het geheel geen muziek, dan eene, die telkens door andere geluiden verstoord wordt.”

„Dat vind ik ook,” gaf Brand te kennen en hij begaf zich reeds naar het toestel om op andere golfengte in te schakelen.

Raffles had zich wederom in de krant verdiept.

Maar op het oogenblik, dat Brand de hand naar het radio-toestel uitstrekte, hief zijn vriend het hoofd op, luisterde toen een seconde met gespannen aandacht en hief toen de hand op om zijn vriend als het ware te beletten de voorgenomen beweging ten uitvoer te brengen.

Brand zag het gebaar, hield midden in zijn beweging op en luisterde eveneens met gespannen aandacht toe.

De Morse-teekens hadden nu zoodanig de klanken der muziek overheerscht, dat het was alsof men alleen in verbinding met een seinstation stond. Helder floten de bekende Morse-teekens door het vertrek.

Dat alleen was echter niet in staat geweest Raffles zoo met gespannen aandacht te doen luisteren, maar het bleek, dat zich vlug achter elkaar dezelfde teekens herhaalden, zoodat men als het ware gedwongen werd de teekens te ontcijferen.

Nu hadden de beide vrienden in den loop der tijden zooveel vaardigheid verkregen in het opvangen en verseinen van Morse-teekens, dat het voor hen absoluut geen moeite was ze in gewoon leesbaar schrift om te zetten. Ze behoefden ze daarvoor niet eens op papier te zetten om ze later uit te werken. Zij verwerkten ze in hun hersens reeds onmiddellijk tot woorden hetgeen veel tijd en moeite uitspaarde.

Duidelijk hoorden zij de volgende klanken telkens weerkeeren:

... — — — — — — — — — —

Dit samenstel van punten en streepen, waaruit het alfabet van Morse wordt gevormd

beteekende in dit geval de woorden: Ik herhaal en nu hoorden de vrienden als het ware deze woorden ontelbare malen de kamer inroepen:

Ik herhaal. Ik herhaal. Ik herhaal. Ik herhaal. enzovoorts.

„Dat is eigenaardig,” merkte Raffles op. „Zoo duidelijk heb ik nog nimmer een Morse-telegraaf-toestel gehoord en zeker niet op deze golflengte. Dat is iets bizonders en ik vind wij moeten zien, dat wij de rest ook opvangen, want het is toch niet te veronderstellen, dat die vent, die die woorden seint, tot in alle eeuwigheid, ik herhaal, blijft roepen.

„Heb jij papier en potlood bij de hand, Charly?” vroeg hij aan zijn vriend.

Deze hield beide voorwerpen omhoog ten teken, dat hij begrepen had wat zijn vriend van hem wilde, terwijl Raffles zelf ook papier en potlood ter hand nam.

Raffles had gelijk met zijn veronderstelling. Weldra veranderden de klanken. De Morse-teekens werden nu anders, maar bleven heel duidelijk hoorbaar.

Beide vrienden, ofschoon best in staat ze meteen in gewone woorden om te zetten, stelden echter voor alle zekerheid de klanken op het papier om ze later met elkaar te kunnen vergelijken.

Na een poosje hield het gefluit op, ten teken dat er aan het seinen een einde was gekomen en onmiddellijk, alsof het zoo hoorde, begonnen de klanken der muziek zich weer hoorbaar te maken.

„Dat moet een sterk station geweest zijn,” merkte Raffles op, terwijl hij zijn stoel wat dichterbij die van Brand schoof. „Het had dezelfde golflengte van Hotel Cecil maar had blijkbaar veel sterkere zenders, waardoor de muziek geheel overheerscht werd. Nu, we zullen eens zien of we beiden hetzelfde hebben.”

Het genoteerde werd met elkaar vergeleken en het bleek, dat geen fouten gemaakt waren.

Na omzetting in gewone letters bleek het telegram aldus te luiden.

„Wij vertrekken hedenavond met trein naar Gloucester om vandaar naar Frankrijk over te steken. Standard. Williamson is geknipt, maar nog niet murw. Veel kans op succes. De moeite waard. Vijftien duizend pond. Over twee dagen zeker kneedbaar. Nog steeds in Mitcheldem Castle. Ik herhaal. Ik herhaal. Ik herhaal.”

Daarna werd het sein wederom in dezelfde

bewoordingen herhaald, zelfs tot drie keer toe.

„Wat maak je hieruit op?” vroeg Brand aan zijn vriend, die nog steeds met een ernstig gelaat op de Morse-teekens zat te staren.

Raffles haalde de schouders op.

„Ik weet het niet,” zei hij ten slotte. „Het kan van groote, maar ook van zeer geringe beteekenis zijn en indien het niet opgevangen was met die buitengewone golflengte zou ik mijn hoofd er ook niet verder over breken. Maar de golflengte intrigeert me. Ik heb onlangs eens gelezen, dat er een nieuw draagbaar toestel was uitgevonden voor uitzending, hetwelk bijzonder krachtig kon werken door de uitzendkracht van den generator door middel van een automobiel-motor te versterken.

„Het zou natuurlijk best kunnen zijn, dat een of andere knappe technicus zich een zoodanig toestel had laten maken en daarvan in zijn auto had gebruik gemaakt. Dat hij de golflengte van Hotel Cecil heeft gekozen om zijn radiogram uit te zenden is natuurlijk toeval, want anders had hij juis die golflengte zeker niet gekozen. Nu heeft iedereen het kunnen opvangen.”

„Volkomen juist,” zei Brand die eveneens in nadenken was verzonken, „maar zou het ook niet kunnen, dat hij met voordacht deze populaire golflengte heeft gekozen om er zeker van te zijn, dat zijn sein werd opgevangen door dengene, voor wien het bestemd is. Misschien wist hij, dat deze persoon gaarne naar de muziek van Hotel Cecil luisterde, waarom hij dezelfde golflengte heeft gekozen. Me dunkt onmogelijk is dit niet, teneer daar hij maar voortdurend bleef herhalen.”

Raffles stond op, klopte zijn vriend op den schouder en zei:

„Dat is zeer schrandere bedacht, Charly, ik maak je mijn compliment.”

Brand lachte zelfvoldaan, want hij wist, dat Raffles nimmer iets uit vleierij zei maar oprecht meende wat hij zeide en aan het oordeel van Raffles was hem veel gelegen.

„Misschien komt dat wel,” zei hij lachend, „dat mijn hersens zoo helder werken wegens de toepassing van de kuur om de verkoudheid te verdrijven. Ik denk, dat alle mogelijke schadelijke dampen uit mijn hoofd verdreven zijn en dat daardoor mijn verstand beter functioneert.”

„Heel goed mogelijk,” merkte Raffles nadenkend op, „maar wat zullen we met dit telegram doen?”

„Wel, verscheuren, zou ik denken,” antwoordde Brand. „Nu we het ontcijferd hebben en het ongeveer eens zijn geworden over de wijze van uitzending is voor mij het inter-

ressante er af en zou ik zeggen moesten we maar wat beter op de radio-muziek van Hotel Cecil letten."

Raffles echter schudde het hoofd.

"Ik ben van een andere meening, Charly. Dat telegram laat mij niet met rust," zei hij terwijl hij tegen het papiertje tikte, waarop het radiogram uitgewerkt was. „Ik heb veel zin om dat geval eens nader te onderzoeken. Wat dunk je er van?"

"Nu, ik heb meer zin om rustig op mijn kamer te blijven en te luisteren naar vroolijke opgewekte muziek," antwoordde Brand.

"Is dat niet een beetje egoïstisch, Charly?" vroeg Raffles. „Zooeven help ik je af van een

stevige verkoudheid, die je heel wat ellende bespaart en nu ik je wat vraag, geef je te kennen liever je eigen zin te volgen."

Brand liet zijn vriend niet eens geheel en al uitspreken, hij stond op, legde zijn hand op diens schouder en zei eenvoudig:

„Alles wat je wilt Edward, al was het naar het einde der wereld!"

„Zoo, dat is mannentaal," hernam Raffles lachend, „ik had ook niet anders van je verwacht. Laat ons nu eens zien of we kunnen uitmaken of het werkelijk de moeite waard is om er werk van te maken. Wat staat er in het sein?"

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor
40 jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

VIERDE HOOFDSTUK.

De scherpzinnigheid van Raffles.

Raffles boog zich over het papiertje en las: „Wij vertrekken heden avond met trein naar Gloucester om vandaar naar Frankrijk over te steken."

„In de eerste plaats," zoo vervolgde de Groote Onbekende, „zij dus vastgesteld, dat we hier met minstens drie personen hebben te maken."

„Met drie? Waaruit leid je dat af?" vroeg Brand. „Ik zie daarvan niet de minste aanwijzing."

„Wel, het is toch heel eenvoudig," legde Raffles uit. „Ik zeg minstens drie, omdat er ook méér kunnen zijn. Er wordt gesproken over wij, dat duidt dus op minstens twee en er wordt naar minstens één derde geseind. Begrepen?"

„Ja natuurlijk," zei Brand, „wat stom, dat ik daaraan niet gedacht heb."

„Nu verder," vervolgde Raffles. „Zij vertrekken om 10.23 naar Gloucester en..."

„Om 10.23," herhaalde Brand verwonderd, „heb je dat óók opgevangen. Bij mij staat alleen maar, dat ze heden avond vertrekken, zonder bijvoeging van den juisten tijd."

„Volkomen waar, Charly," zei Raffles vol-

maakt rustig, „maar als je je de moeite wilt geven het spoorboek eens even in te zien, dan zal je al heel gauw merken, dat er vanavond nog maar één trein naar Gloucester gaat en dat is die van 10.23. We hebben dus geen keus."

„Ik bewonder je, Edward," zei Brand met overtuiging.

Raffles haalde zijn schouders op en vervolgde:

„Minstens twee heeren vertrekken dus met den trein van 10.23 naar Gloucester. Hieruit valt op te maken, dat zij iets in het geheim willen doen."

„Waaruit leid je dat nu weer af?" vroeg Brand met een paar opgetrokken wenkbrauwen.

„Wel, dat is ook weer zeer eenvoudig," antwoordde de Groote Onbekende. „Er gaat vanavond om 9.01 en om 9.18 een trein naar Dover, welke treinen correspondeeren met de gewone kanaalboot. Dat is de eenvoudigste manier om naar Frankrijk over te steken en ook de goedkoopste. Nu wordt er gesproken over Gloucester, waar alleen vrachtschepen liggen. Het is echter ook mogelijk dat de reis ge-

maakt wordt op een particulier vaartuig, dat daar in de baai gemeerd ligt. Ik hel over tot het laatste."

"Dat is niet onmogelijk," merkte Brand op, die hoe langer hoe meer belang begon te stellen in de deducties van zijn vriend.

"Waarom?" vroeg Raffles kalm.

Hierop wist Brand niet onmiddellijk te antwoorden. Hij dacht even na en zei toen heel eerlijk:

"Wel Edward, omdat... omdat jij die meening bent toegedaan."

"Nu ja, dat wil ik aannemen, maar ik denk dat niet zonder reden," hervatte Raffles.

"Kijk, het volgende woord op het telegram bestaat alleen uit: Standard. Me dunkt, dat is de naam van een particulier vaartuig, daar ik geen vrachtstoomer van dien naam ken."

Brand zei niets, maar verwonderde zich in stilte over het formidabele geheugen van zijn vriend, die blijkbaar alle namen van de bestaande vrachtschepen uit zijn hoofd kende.

"Uit den volgenden zin van het telegram valt op te maken, dat onze eerste berekeningen verkeerd waren, toen wij het aantal personen op minstens drie schatten. Het zijn er minstens vier."

Raffles zei dit volmaakt rustig alsof hij zeer zeker was van zijn zaak.

"Zie maar," aldus ging hij voort. "Er wordt gesproken over Williamson, die geknipt, maar nog niet murw is. Als ik me niet al te zeer vergis duidt dit op een soort complot waarvan die zekere mijnheer Williamson het slachtoffer geworden is. Hij is geknipt en natuurlijk opgesloten. Hij is nog niet murw, hetgeen er op duidt, dat die man in het bezit is van het een of ander geheim, dat de anderen uit hem willen halen, desnoods met geweld, maar dat is hun blijkbaar nog niet gelukt. Ze hebben echter hoop, dat hun dit wel lukken zal, vandaar de woorden: Veel kans op succes, welke daarop onmiddellijk volgen.

"Blijkbaar," aldus ging Raffles voort, "zullen zij zich niet ontzien de krachtigste middelen toe te passen, want volgens hun eigen woorden is het de moeite waard, namelijk vijftien duizend pond. Zij denken binnen twee dagen hun doel te hebben bereikt en geven vervolgens de plaats aan waar mijnheer Williamson zit opgesloten namelijk in Mitcheldem Castle."

"Tot dusverre ben ik het volkomen met je eens, Edward," zei Brand, "alleen kan ik mij maar niet begrijpen, dat zij dit telegram zoo

ten gehoor van alle radio-luisteraars de wijde wereld hebben ingezonden."

"Ja, dat komt mij ook een weinig vreemd voor," zei Raffles nadenkend, terwijl hij zijn hoofd peinzend boog.

Maar opeens sprong hij op en gaf zich een kietsenden slag tegen het voorhoofd.

"Hoe dom, dat ik daaraan niet gedacht heb," riep hij uit, "ik heb eenige dagen geleden een nieuwe uitvinding van Marconi toegepast op mijn toestel, waardoor de golflengte van zekere stations volkomen gewijzigd wordt en waardoor het toestel in staat wordt niet alleen die golflengten maar ook tegelijk die van andere te registreren."

"Dus daardoor komt het, dat wij die Morse-teekens daar telkens doorheen hoorden?" riep Brand uit.

"Volkomen juist, mijn waarde vriend," hernam Raffles, "en het merkwaardigste moet nog komen. Ik heb die gewijzigde golflengte genomen in overeenstemming met de golflengte, waarop Scotland Yard staat ingesteld..."

"Zoodat wij dus alle telegrammen, welke het Hoofdbureau van den Engelschen Detectivedienst opvangt, eveneens hooren?" vroeg Brand met een kleur van opwinding.

"Juist," lachte Raffles. "Is dat niet vreeselijk interessant? En zijn wij nu haast niet verplicht er werk van te maken?"

Brand knikte nadenkend met het hoofd, doch zei:

"Maar zou het niet gevaarlijk zijn, Edward?"

"Mogelijk wel, beste jongen," antwoordde Lord Lister lachend, "maar heeft gevaar mij ooit weerhouden iets te ondernemen, dat ik noodzakelijk of zelfs maar wenschelijk achtte? Daarvoor ken je me toch te goed, niet waar? Het telegram spreekt over vijftien duizend pond sterling, hetgeen, met permissie, geen kattendrek is. Zij vinden het, zooals je hebt gehoord, de moeite waard, welnu, ik ook. Daarbij komt, dat onze liefdadigheidskas bijna ad fundum is. Die moet noodig aangevuld worden, want ik heb verschillende aanvragen om steun van openbare instellingen van liefdadigheid. Wil ik mijn reputatie van filantroop niet te kort doen, dan moet ik noodig voor wat aanvulling van mijn kas zorgen. Vooruit m'n jongen, aan het werk. Het is op het oogenblik half tien en de trein vertrekt om 10,23, dus plenty tijd. Ga jij nu Henderson even waarschuwen, dan ga ik de noodige voorbereidselen maken."

VIJFDE HOOFDSTUK.

Toebereidselen tot het avontuur.

Toen Charles Brand met Henderson in de kamer terugkwam, was Raffles daaruit verdwenen. De secretaris wist echter waar hij zijn vriend zoeken moest en klom met den chauffeur de trap op naar een hooger gelegen verdieping, waar de slaapkamers, en ook de kleedkamer van Raffles gelegen waren.

Deze kleedkamer, die behalve over de noodige utensiliën beschikte om als garderobe voor een gentleman te dienen, had bovendien nog verschillende geheime laden en kasten, waaruit Raffles putten kon, wanneer hij zich een ander uiterlijk wilde geven.

Zooals de trouwe lezers weten, was hij hierin een meester en zodoende kon het ook verklaard worden, dat De Meesterdief zich straffeloos in het gezelschap van detectives kon begeven, daar dezen, al bevond hij zich ook vlak naast hen, hem toch nimmer hadden herkend.

Ook nu was Raffles bezig zijn uiterlijk te veranderen.

Hij deed dit echter dit keer met zoo weinig middelen, dat zelfs zijn intieme vriend Brand er verbaasd van stond.

Raffles had slechts een kort borstelig kneveltje op zijn bovenlip aangebracht en een paar druppeltjes van een geheimzinnige vloeistof in zijn oogen gedruppeld, waardoor deze laatste zoo volkomen van kleur en uitdrukking veranderden, dat Raffles een geheel andere persoonlijkheid geelk.

„Zie zoo,” zei Raffles, terwijl hij lachend de verbaasde mannen tegemoet trad. „Ik ben zoo ver gereed en als jullie nu doen wat ik vraag, dan geloof ik, dat wij een prachtig avontuur zullen beleven, waaraan we later nog menigmaal met genoegen terug zullen denken.

„Mijn plan is als volgt:

„Ik ga naar het Victoria-station, vanwaar zij zeer waarschijnlijk zullen vertrekken, daar dit het laatste station voor Gloucester is. Het is een bliksemrein, dus heb ik onderweg alle gelegenheid om de compartimenten eens door te zien en te kijken of mijn mannetjes zich in den trein bevinden.

„Verder weet ik, dat de trein beschikt over een draadlooze zend-installatie en nu wilde ik het volgende voorstellen.

„James Henderson brengt mij in de groote

Rolls Royce naar het station en rijdt dan doodkalm terug, neemt benzine in, zooveel als de tanks kunnen bevatten en wacht dan op nadere bevelen, want het is heelemaal niet onmogelijk, dat er nog heel wat van hem zal worden gevorderd.

„Wat jou betreft, Charly, jij moet me be-looven, zoodra ik weg ben voor het ontvang-toestel van onze radio-installatie plaats te nemen en daarvan niet te wijken tot het uur waarop de trein in Gloucester is aangekomen. Het uur van aankomst is 12.13, dus tot dat oogenblik blijf je op je post. Je schakelt in op 1300 golflengte, waarmede zooals je weet de continentale treinen werken.

„Ik denk echter, dat je wel niet zoo lang op je post zult behoeven te blijven, maar dat is van later zorg. Dus, dat is goed begrepen, niet waar? Wat er verder te doen valt, dat hoor je dan eventueel wel uit mijn telegram. En nu tot flusjes! Henderson maakt de auto klaar en begint met mij even naar den trein te brengen.”

Zes minuten na dit gesprek stond een groote lichtblauw gelakte auto van het bekende Rolls Royce-type zacht voor de huisdeur te schudden.

Henderson had de motor niet afgezet om direct startklaar te zijn en het was alsof die groote lichtblauwe renwagen het een of ander wonderdier was op vier wielen in plaats van pooten, dat zacht grommend stond te wachten op de hand welke hem zou vrijlaten om zijn ingehouden krachten bot te vieren en straks langs velden en wegen voort te rennen, tot de wind om de ooren van de inzittenden fliet.

Weldra kwam Raffles uit het huis. Hij had afscheid genomen van zijn vriend met een eenvoudig wuiven van zijn hand en een: „Halo, Charly, tot straks!”

Dat was alles geweest en thans steeg hij in den wagen, die hem wederom naar onbekende avonturen zou voeren.

Hij had zich stevig ingepakt en was, evenals Henderson in een dikken bonten jekker gehuld, waarvan de kraag omhoog was geslagen, zoodat er van zijn gelaat, ook al door den dikken motorbril niet veel te zien was.

Henderson had spoedig zijn meester aan het Victoria-station afgeleverd en keerde toen naar huis terug, waar hij den wagen een zij-

straat instuurde, welke achter het huis van zijn meester gelegen was en waardoor hij de garage kon bereiken. Daar reed hij den wagen in, sloot de deuren en nam plaats in den stuurstoel, waar hij het zich gemakkelijk maakte en weldra insluimerde.

Charles Brand had het radio-toestel op de bewuste golf lengte ingeschakeld en den loudspeaker ingesteld. Vervolgens had hij een sigaret opgestoken en was in de kamer heen en weer gaan wandelen, om den slaap uit zijn oogen te houden.

Intusschen was Raffles op zijn gemak het stationsgebouw binnengetreden, had zich een kaartje eerste klasse naar Gloucester verschaft en was toen doodkalm inspectie gaan houden over de reizigers, die gaandeweg het perron betraden en zich een plaatsje in dezen trein, die een der laatste was, welke in Westelijke richting vertrok, verzekerden.

Tot op het laatste oogenblik bleef hij in twijfel verkeerden of zijn mannetjes zich onder de passagiers bevonden.

Weliswaar had hij niet de minste aanwijzing hoe zij er uit konden zien, maar hij vertrouwde op zijn goed gesternte, dat hem in dergelijke gevallen nog nimmer in den steek had gelaten.

Inderdaad zag hij op het laatste oogenblik vóór het vertrek twee heeren haastig het perron betreden en een plaatsje in een der achterste eerste klasse-wagens uitzoeken.

Hoewel zij niet bijzonder opvallend waren, voelde Raffles als bij intuïtie, dat zij de verzenders van het draadlooze telegram waren en hij besloot ze in het oog te houden.

Raffles nam nu een plaats in een bijna geheel ledige coupé en maakte het zich in een heekje gemakkelijk.

Tot medepassagier had hij een dikken man, blijkbaar een fabrikant uit Gloucester, die, na een welbesteden zakendag in Londen, naar zijn penaten terugkeerde.

De man verdiepte zich in de Times en daar hij daarmede waarschijnlijk wel het eerste uurtje zoet zou zijn, trok Raffles zijn reispet over de oogen, en deed alsof hij van plan was een uiltje te knappen.

Nadat de trein het station verlaten en de voorsteden van Londen doorloopen had, begon hij vaart te vermeerderen en weldra waren zij in het open veld.

Dikke duisternis omringde hen. Slechts nu en dan vloog een licht, waarschijnlijk de lantaarn van een wachthuis aan hen voorbij. Slechts hieraan was het te zien hoe'n groote vaart de trein had.

Nadat Raffles zich er heimelijk van over-

tuigd had, dat de koopman nog steeds in zijn lectuur verdiept was, stond hij kalm op, legde zijn jas op de plaats waar hij gezeten had op zijn zitplaats en verwijderde zich uit de coupé.

Evenals alle treinen, welke van de eene plaats naar de andere hoofdplaats rijden, zonder tusschenstations aan te doen, was ook deze voorzien van een inrichting, welke in den volksmond een harmonica heet en waardoor men van den eenen wagen in den anderen kan komen.

Zoodoende kostte het Raffles geen moeite om alle wagens te doorloopen.

Weldra was hij in den wagen, waarin hij de twee mannen, welke hij als de verzenders van het telegram beschouwde, waren gezeten. Hij ging nu zeer behoedzaam verder en wierp voorzichtig een blik in het bewuste compartiment.

Daar zaten zij. De een was lang, mager en bleek. De ander dik, kort en gezet, terwijl deze laatste bovendien een groene bril droeg, zoodat men zijn oogen niet kon zien.

Raffles bleef zóó staan, dat hij in de weerspiegeling van de coupéruit de mannen kon zien zitten, terwijl hij zelf voor hen onzichtbaar was.

Beiden waren verdiept in het lezen van brieven, ten minste zoo scheen het Raffles toe. Zij hadden een stapeltje papieren in de hand en keken daarin, nu eens vluchtig over zekere gedeelten heenlezend, dan weer zorgvuldig spellend.

Misschien had Raffles zoo vijf minuten gestaan en reeds begon hem deze gedwongen werkeloosheid te vervelen, toen hij plotseling zag, dat de kleine dikke met den grooten bril zijn papieren wegstak en in een portefeuille van slangenleer opborg. Slechts één papiertje hield hij in de hand, tikte daarop veelbetekenend en zag zijn reisgenoot aan.

Raffles zag, dat hij eenige woorden tot hem richtte, doch kon natuurlijk niet verstaan wat het was.

De Groote Onbekende dacht er reeds aan zijn coupé weer op te zoeken, begrijpende dat hij op deze wijze niets wijzer zou worden, toen hij eensklaps den kleinen dikke zag opstaan.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij zich even uit de coupé wilde verwijderen en besloot de gelegenheid waar te nemen.

Hij wachtte toi de gebrilde de schuifdeur had open geschoven en trad toen plotseling met een bruske beweging naar voren.

De gevolgen konden niet uitblijven en beide mannen botsten niet onzacht tegen elkaar.

Het gevolg was, dat de kleine dikke door de botsing met den veel langeren Raffles het

papiertje, dat hij nog steeds in de hand hield, verloor. Het dwarrelde op den grond vlak voor de voeten van den Grooten Onbekende.

Deze stamelde een verontschuldiging en bukte zich om het papiertje op te rapen.

De kleine gezette man echter had zich ook reeds gebukt, begeerig als hij was om het papiertje weer in zijn bezit te krijgen of misschien ook wel uit vrees, dat de ander het zou vertrappen.

Door deze gelijktijdige bukkende beweging botsten de hoofden der twee mannen tegen elkaar en niet zoo onzacht ook, hetgeen den kleinen dikke een kreet van pijn ontlokte en waardoor Raffles de gelegenheid kreeg niet alleen om het begeerde papiertje op te rapen, maar tevens om er ter sluiks een blik op te werpen.

Er werd hem daartoe echter slechts zeer kort de tijd gegund, want de kleine man met zijn grooten bril, graaide met zijn korte vette vingers naar het papier en nam het Raffles af juist nadat deze slechts één enkel woord op het briefje had kunnen lezen.

Doch dat korte oogenblik was voldoende geweest voor hem. Hij had in dat enkele oogenblik gezien, dat zijn vermoedens juist waren geweest. Hij had op het papiertje allerlei lijnen gezien waarvan hij de beteekenis natuurlijk niet had kunnen begrijpen, maar daaronder had hij het woord Mitcheldem gezien en dat had den doorslag gegeven.

Veel tijd om hierover na te denken, had hij echter niet gehad, want van de botsing gekomen, had de kleine man zich onder het uiten van eenige grommende woorden weer naar zijn coupé begeven.

Het had waarschijnlijk de aandacht getrokken van eenige reizigers, die in de coupé's daarnegen waren gezeten, want Raffles zag verschillende hoofden om den hoek kijken.

Plotseling kreeg hij even een schok, doch hij herstelde zich onmiddellijk. Onder de hoofden der nieuwsgierigen had hij er een gezien, dat hij goed kende. Het was het baardige hoofd van hoofd-inspecteur Phileas Baxter van Scotland Yard.

Zonder zich ook maar eenigszins te overhaasten begaf Raffles zich nu weer naar zijn coupé terug en moest daarbij langs de coupé, waarin hoofd-inspecteur Baxter zich bevond.

Hij keek den politie-man eenige seconden aan en ook Baxter's blikken kruisten de zijne, maar Baxter herkende hem niet en verdiepte zich schijnbaar weer in de krant welke hij in de hand hield.

„Zoo, zoo,” mompelde Raffles, „dat had ik wel kunnen voorzien. Onze goede vriend Baxter ook in den trein. Hij heeft natuurlijk het geheimzinnige telegram ook opgevangen en is

er op uit getrokken om te zien of er ook wat voor hem te doen was. Nu, het is goed, dat ik het weet, dat maakt het avontuur slechts te interessanter.”

Raffles doorliep eenige wagons tot hij aan de zijne kwam. Hij trad zijn coupé echter niet binnen, maar vervolgde zijn weg tot achter in den trein, die met onverminderde vaart zijn tocht door het Engelsche landschap voortzette.

Op één na de laatste wagen was een postwagen, waarvan een gedeelte was ingericht voor den marconist met zijn draadloos zendtoestel, dat tegenwoordig op elken trein van eenige beteekenis is aangebracht.

Hij trad binnen, groette en vroeg den marconist of hij ook een telegram kon verzenden.

Deze antwoordde toestemmend, maar zei, dat het zeer twijfelachtig zou zijn, dat men daar veel aan had. De seinen werden namelijk op een zekere golflengte uitgezonden, welke niet gepubliceerd was, doch slechts opgevangen werden door een spoordienst, welke tot taak had die telegrammen uit te werken en over de verschillende stations te verdeelen.

Raffles, die den man niet op de hoogte wilde brengen, dat hij dat geheime getal van de golflengte der trein-stations kende, zei, dat hij het er toch maar op wagen wilde en daar gaarne het geld, dat het telegram kostte, voor over had.

De marconist stemde toe en nam het telegram aan. Het was in code woorden gesteld.

Raffles had dit in de auto, toen hij op weg was naar het Victoria-Station opgesteld, daar hij wel dacht het noodig te hebben en dan spoedig gereed zou zijn.

De marconist bekeek even de onsamenvangende teekens en woorden en keek toen Raffles een oogenblik scherp aan.

Maar deze doorstond dien blik zonder met de oogen te knippen, begon te glimlachen en zei op vroolijken toon:

„Het is slechts een proefneming, waarde vriend. Eigenlijk een weddenschap, die ik wel zal winnen, want ik heb gezegd, dat dit telegram nimmer zijn doel zal bereiken. Om te kunnen bewijzen, dat ik het verzonden heb, heb ik het in allerlei vreemde woorden, die eigenlijk geen beteekenis hebben, opgesteld, zoodat men het, als het opgevangen wordt, onmiddellijk als het mijne kan herkennen.”

De marconist lachte eveneens en zei, dat hij het ook wel zoo goed als zeker achtte, dat het telegram niemand zou bereiken en daarom er ook niets tegen kon hebben het te verzenden. mits het verschuldigde bedrag maar werd betaald.

Raffles haalde zijn beurs te voorschijn, gaf den marconist een douceur van een pond ster-

ling, dat blijkbaar dankbaar werd aanvaard en begaf zich nu in goeden ernst naar zijn compartiment, waar hij weldra in zijn courant verdiept was.

Raffles had nog een uur den tijd alvorens de trein Gloucester zou bereiken. Weldra werd hij zóó in beslag genomen door zijn leetuur, dat hij tijd en plaats schijnbaar vergat.

Op hetzelfde oogenblik, dat Raffles onbezorgd zijn doel tegemoet snelde, hoorde Charles Brand in zijn werkkamer in Park Lane een eigenaardig geluid door den luidspreker van het draadlooze ontvangtoestel weergeven. Het was een knappen en knetteren, dat als een voortteeken kon worden beschouwd van een naderend telegram.

Daar Brand door Raffles eenigszins was voorbereid op de mogelijkheid van een dergelijk sein, nam hij direct zijn maatregelen.

Hij haalde een klein hefboompje over en bewerkte hierdoor, dat het telegram ook werd opgevangen in de garage, waar een luidspreker was aangebracht.

Deze luidspreker bevond zich vlak boven het hoofd van James Henderson, die op zijn bestuurdersplaats in de groote Rolls Royce ingedut was en den slaap des rechtvaardigen sloop, doch nu direct klaar wakker was.

Ook tot hem drongen de teekens door, welke door den marconist van den bliksemtrein, welke Gloucester tegemoet snelde, werden rondgeseind.

Hoewel Henderson de Morse-teekens even goed verstond als zijn meester, gaf hij zich niet de moeite ze uit te werken, maar opende de deuren van de garage en reed de auto naar buiten.

Vervolgens deed hij de openslaande garage-deuren weer op slot, schakelde den motor opnieuw in en vertrok.

Charles Brand had intusschen de Morse-teekens opgevangen en op papier gezet, hetgeen in dit geval noodzakelijk was, daar de teekens geen woorden vormden doch samenstellingen van letters, welke slot noch zin hadden.

Brand begreep echter onmiddellijk, dat Raffles gebruik had gemaakt van de tusschen hen gebruikelijke code en zette zich aan het ontcijferen.

Toen hij dit gedaan had las hij:

„Ben op het goede spoor. Beloofd een interessante jacht te worden. Inspecteur Baxter ook van de partij. Laat Henderson onmiddellijk naar Gloucester vertrekken op volle snelheid. Neem wapens en eenige gereedschappen mede.”

Brand beefde van opgewondenheid en liep

naar de telefoon om zich in verbinding te stellen met de garage, teneinde Henderson op de hoogte te stellen van hetgeen de Groote Onbekende van hen verlangde.

Maar dat was reeds niet meer noodig, want op hetzelfde oogenblik, dat hij de hoorn van den haak nam, hoorde hij het bekende claxon-geluid van de groote blauwe auto, waaruit hij opmaakte, dat Henderson reeds begrepen had wat er van hem verlangd werd.

Zoozeer waren de mannen aan de activiteit gewend, dat er later tusschen hen zelfs geen woord over gewisseld werd.

Onmiddellijk begaf Brand zich naar de vestibule, slingerde zijn pels om de schouders en stond juist op het punt zich naar buiten te begeven, toen hij bedacht, dat Gaston nog thuis was en deze toch in kennis moest worden gesteld van hun afwezigheid.

Hij snelde daarom de trappen af naar het sousterrain, waar hij den ouden dienaar nog geheel gekleed in een stoel vond zitten met een dagblad bij zich.

Hij stond op toen hij Brand hoorde aankomen en toen deze hem vertelde, dat hij met de auto naar Gloucester ging, vroeg Gaston verlof mede te mogen gaan, daar hij zijn zieken broeder, die in die stad woonde, wilde bezoeken.

Brand overwoog even of hij hiermede geen kwaad kon, maar geen beletsel ziende, gaf hij gereedelijk zijn toestemming, zoodat de oude Gaston ongewild eveneens in dit avontuur werd betrokken.

Brand beduidde den ouden man, dat hij moest voortmaken en geen minuut later trokken zij de huisdeur achter hen dicht en wierpen zich in de auto, die door Henderson dadelijk op de derde versnelling werd ingeschakeld.

Nu begon een woeste rit.

De straten van de voorstad waren geheel verlaten, zoodat met groote snelheid gereden kon worden.

Deze snelheid beteekende echter nog niets bij de vaart, welke ontwikkeld werd, toen zij eenmaal de laatste huizen der stad achter zich gelaten hadden.

Alsof de duivel hem op de hielen zat, zoo deed Henderson den grooten sterken wagen over de wegen vliegen. Langs Brentford, Eton en Windsor naar Reading, waar het geroffel van den motor slapende echo's tusschen de huizen wakker riep en een slaperigen politie-agent van verbazing klaar wakker deed worden.

Voort ging het! Steeds sneller!

Het was een duivelsche rit.

Henderson nam de bochten zoo kort mogelijk en somtijds scheen het alsof zij geen

grond meer raakten, maar alsof de auto met woeste sprongen zich een weg door het lucht-ruim baande.

Van Reading stuurde Henderson, die in dat gedeelte van Engeland uitstekend den weg kende, recht op Swindon aan. Langs Ilsley en Wantage ging het, onvermoeid, terwijl de motor, die onder de voeten van Henderson een behaaglijke warmte verspreidde, gloeide.

De twee passagiers in den wagen hadden zich in hunne pelzen gehuld en hunne aangezichten met dikke dassen en sjaals bedekt. Toch floot hen de ijskoude nachtwind om de ooren en vooral de oude Gaston dacht somwijlen, dat hem de ooren van het hoofd zouden vriezen.

Toen zij na drie kwartier als duivels gereden te hebben, Swindon naderden, wachtte hun een verrassing.

Heel in de verte zagen zij een witte wolk, welke zich nu en dan verplaatste en die somwijlen als door een vuurstraal verlicht werd.

Zij behoefden niet lang in twijfel te verkeeren over dit verschijnsel. Zij naderden het meer en meer en nu bleek, dat zij langzaam maar zeker op den bliksemtrein die een uur te voren van Londen naar Gloucester vertrokken was, wonnen.

Dat zette Henderson tot nog grootere krachtsinspanning aan. Hij vloog nu over den weg, kwam weldra den trein opzij, terwijl alle teekenen er op wezen, dat hij voorbij zou gaan.

Brand keek met inspanning naar de verlichte coupé's. Het was alsof hij naar binnen wilde zien om zijn vriend, die daar zich in een der coupé's moest bevinden, te zoeken.

Maar dat was al niet meer noodig. Raffles, die nu en dan uit het portierraam had gekeken, omdat hij er een flauw voorgevoel van had, dat de auto hem opzij zou komen, had reeds lang de auto zien naderen en was dood-

kalm van zijn zitplaats opgestaan om zich naar achteren te begeven.

Hij leunde nu uit het achterste portierraam en plotseling schoot een kleine lichtstraal achter den trein weg.

Dat was het teeken van Raffles aan zijn vrienden, dat hij hen opgemerkt had. Hij droeg tot dat doel steeds eenige kleine vuurpijlen in zijn zak en een daarvan had hij ontstoken en afgeschoten.

Henderson, die dat teeken van ouds kende, minderde nu onmiddellijk zooveel vaart, dat hij op gelijke hoogte bleef met den trein. Hij kende den weg uitstekend en wist dat de trein straks een omweg moest maken en dat de wagen, zelfs in een matigen gang voor zou blijven.

Het kwam precies zoo uit als hij gedacht had en toen zij reeds halfweg Crickslade, het antieke stadje in Wiltshire, waren, kwam de trein hen pas achterop.

Henderson gaf onmiddellijk meer gas en zij aan zij reden nu trein en auto in de richting Cirencester en Stroud om vandaar binnen een tiental minuten de eerste huizen der voorsteden van Gloucester te bereiken.

In de nabijheid van het station van Gloucester was het nog tamelijk druk van menschen, die op de aankomst van dezen laatsten trein wachtten, zoodat Henderson zijn auto in een zijstraat deed stilhouden, waar de wagen als een vermoeid dier bleef staan puffen en sidderen.

Gaston bleef in den wagen, maar Brand sprong er uit en begaf zich naar den stations-uitgang, waar hij onmiddellijk in de armen van Raffles liep.

Deze echter deed alsof hij hem niet kende en liep hem voorbij.

Brand begreep onmiddellijk wat dit betekende en volgde op eenigen afstand, daarbij zijn oogen goed den kost gevend.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

ZESDE HOOFDSTUK.

Op weg naar Mitcheldem.

Den touristen, die de graafschappen Oxford en Gloucester bezoeken, worden het eerst de ruïnes van Mitcheldem Castle getoond.

Deze ruïne is een der bekendste in het Zuidwesten van Engeland.

Niet alleen beslaan de bouwvallen een groote uitgestrektheid, maar daar de gids er allerlei geheimzinnige verhalen weet te vertellen en de bouwval op een hooge rots is gelegen, vanwaar men een prachtig uitzicht op de omgeving heeft, geniet dit punt een algemeene bekendheid.

Niemand, zelfs de gidsen niet, weten meer dan hetgeen in reisgidsen staat te lezen.

Raffles echter was beter op de hoogte.

Toen hij vele jaren geleden voor het eerst een bezoek bracht aan de bouwvallen, trof het hem, dat het bovengedeelte bijna geheel tot puin was vervallen, terwijl het onderste gedeelte, dat uit de rotsen was gehouwen, waarop het stond, nog zoo gaaf was gebleven.

Overdag in gezelschap van meerdere toeristen had hij zijn gedachten voor zich gehouden, maar des avonds toen alles donker en verlaten was, was hij er in zijn eentje nogmaals heen gegaan en had op zijn wijze een onderzoek ingesteld.

Zij, die Raffles kennen, weten, dat hij nimmer iets ten halve deed en zoo had hij ook hier niet tegen moeite opgezien.

Hij was tot onder in den bouwval doorgedrongen en had dingen ontdekt, waarvan de toeristen en zelfs de gidsen niet het flauwste vermoeden hadden.

Hij was tot de ontdekking gekomen, dat de rots, waarop de bouwval stond, geheel ondermijnd en doorgraven was. Een geheel stelsel van gangen, dwarsgangen en holen strekte zich onder het oude kasteel uit en het was hem ten duidelijkste gebleken, dat de vroegere bewoners van het kasteel deze gangen tot hun eigen bate hadden aangewend.

Zij stonden in verbinding met de kelders onder het kasteel, waar nog eenige kolossale wijnvaten lagen en welke den bezoekers als een merkwaardigheid werden getoond. Niemand echter kreeg het in zijn hoofd om eens een dezer wijnvaten te verplaatsen, iets dat Raffles wèl had gedaan en waardoor hij de

geheime verbindingsdeur had gevonden, welke uitliep op de gangen in de rots.

Toen Raffles dan ook in het telegram gemerkt had, dat er sprake was van Mitcheldem Castle, had hij dit direct in verbinding gebracht met hetgeen hij van den bouwval wist en dit was grootendeels de oorzaak geweest, dat hij zich in dit avontuur had gestort.

Toen Brand zijn vriend zag doorloopen en zich gedragen alsof hij hem niet kende, had hij daarvan onmiddellijk het zijne gedacht.

Hij volgde Raffles op den voet en zag nu weldra waarom deze zoo had gedaan.

Op eenige passen afstand zag hij Hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard marcheeren.

De goede man, die overal direct herkenbaar was wegens zijn kleine gedrongen gestalte bevond zich blijkbaar in een moeilijk parket. Hij had natuurlijk het geheimzinnige radio-telegram opgevangen en het als zijn plicht beschouwd op onderzoek uit te trekken, maar daar hem meerdere gegevens ontbraken, wist hij niet, nu hij in Gloucester was aangekomen, hoe hij zich te gedragen had.

Plotseling scheen hij tot een besluit te komen.

Hij begaf zich naar het stationsplein, waar nog één enkele tram op het opnemen van passagiers scheen te wachten.

Baxter klom op den wagen, vroeg iets aan den bestuurder en ging op diens bevestigend hoofdknikken, naar binnen.

„Zie zoo, dien zijn we voorloopig kwijt,” hoorde Brand Raffles zeggen, ofschoon deze onder het uitspreken dezer woorden zich tot niemand wendde.

Brand had ze echter verstaan en dat wist Raffles, hetgeen hem voldoende was.

Nog steeds vervolgde de Groote Onbekende zijn weg.

Brand lette goed op al zijn bewegingen en zag nu, dat Raffles op verren afstand een tweetal mannen volgde. De een was lang en mager, de ander kort en dik, zoodat ze gemakkelijk op eenigen afstand in het oog te houden waren.

Plotseling scheidden deze twee mannen in

een dwarsstraat. De een ging rechts, de ander links.

Op hetzelfde oogenblik, zag Brand, dat Raffles zijn hand achter zijn rug bracht en naar links wees. Hij zelf ging naar rechts en volgde den kleinen dikke.

Brand had het teeken begrepen en volgde den langen magere naar links.

Maar nu wachtte hem een verrassing, want nadat de twee mannen een paar dwarsstraten hadden ingeslagen kwamen zij, blijkbaar volgens afspraak, weer op één punt bijeen.

Hierdoor hadden Raffles en Brand zich bijna verraden.

Door de groote tegenwoordigheid van geest van den Grooten Onbekende echter werd dit voorkomen, want deze verdween in een portiek en liet de mannen onbemerkt samenkomen.

Zij bleven staan bij een groote automobiel, welke tegen het trottoir aanstond.

Er bevond zich niemand in den wagen en deze was blijkbaar afgesloten.

Zonder één woord te spreken stapten de beide mannen in en reden weg.

Op hetzelfde oogenblik zag Brand, dat zich uit een nabijzijnde portiek een schaduw losmaakte. Deze schaduw had lange beenen, maakte een paar passen en sprong vervolgens op den bagagedrager, welke achter op de auto was bevestigd.

Dit alles was zóó snel in zijn werk gegaan, dat de auto uit het gezicht verdwenen was vóór Brand zich er goed rekenschap van kon geven.

Hij dacht een oogenblik na over hetgeen hem thans te doen stond en maakte toen rechtsomkeert naar de zijstraat, waar hij wist, dat Henderson in de Rolls Royce op nadere bevelen wachtte.

Onder het gaan bedacht hij, dat de auto, waar Raffles achterop gesprongen was, zeer waarschijnlijk op weg was naar Mitcheldem Castle en hij besloot daarom er ook heen te gaan. Hij wist wel niet precies den weg, maar hoopte onderweg een agent van politie wel om inlichtingen te kunnen vragen.

Een oogenblik later echter oordeelde hij dit minder gewenscht, daar het toch wel een weinig vreemd mocht worden genoemd, dat op een guren winteravond, terwijl er nu en dan sneeuw- en hagelbuien het aardrijk geeselden, een groote auto op weg was naar een ruïne, waar geen levende ziel woonde en waarvan men in de duisternis toch niets kon zien.

Zoo voortpeinsende was hij in de zijstraat gekomen, waar Henderson nog geduldig op zijn bestuurdersplaats stond te wachten.

De reusachtige chauffeur was zoodanig gewend geraakt aan de vreemde avonturen van

zijn meester, dat hij er niets vreemds in had gevonden ook al had hij den geheelen nacht op die plek moeten blijven wachten.

Toch was hij verheugd, dat hij Charles Brand zag naderen, want dat betekende voor hem verandering van de situatie en actie was zijn leven.

Brand fluisterde den chauffeur toe wat er gebeurd was en wat hij voornemens was.

Henderson stemde onmiddellijk met het plan in en daar hij den weg naar den bouwval wist, behoefde er ook niet naar den weg gevraagd te worden.

Weldra waren zij onderweg en snelden over de verlaten winterwegen van Gloucester voort.

Mitcheldem Castle lag op vier Kilometer afstand van de stad en reeds lang vóór zij dezen afstand hadden afgelegd, haalden zij een eenzaam voetganger in, een klein, dik mannetje, dat van de laatste tram aan het eindpunt was afgestapt en nu, zoo snel zijn korte beentjes hem konden dragen, eveneens op weg scheen naar de ruïne.

Brand die het zag, kon niet nalaten te glimlachen en even medelijdend zijn schouders op te halen. Het volgende oogenblik was de onbenullige hoofd-inspecteur van politie al weer uit zijn gedachten verdwenen.

Bij een bocht van den weg zagen zij plots de ruïne tegen de lucht afsteken. Het was niet moeilijk haar waar te nemen, want juist had de maan na veel moeite zich een weg gebaan door de wolken en tegen dat lichte gedeelte der lucht stak de ruïne hare afgebrokkelde muren, torens en kanteelen af. Het was een romantisch gezicht, dat sterk herinnerde aan een vervlogen feudaal tijdperk.

Brand verzocht aan Henderson om vaart te verminderen, hetgeen deze deed, maar hoe zij ook rondkeken er viel geen spoor van een menscheijk wezen te ontdekken. Waar de andere auto was gebleven, was voor Brand eenvoudig een onoplosbaar raadsel.

Brand gaf nu bevel door te rijden en weldra kwamen zij aan een kromming van den weg waar zij den bouwval uit het oog verloren.

De dorpstraat volgende, bereikten zij nu dra de laatste huizen, vervolgens een klein kerkje waaraan een groot kerkhof grensde en stonden toen weer voor het vrije veld.

Naast het kerkhof echter was een dwarsweg en hier besloot Brand den wagen neer te zetten.

Zij reden nog een eindje voort en zagen toen wederom een dwarsweg, welke veel breeder scheen. Brand gaf te kennen ook dezen weg te willen volgen en kwam nu achter de begraafplaats in een soort hollen weg, welke

als gemaakt scheen om een auto voorloopig neer te zetten.

Dit geschiedde en Brand en Henderson stapten uit om kriegsraad te houden.

Brand wilde naar de ruïne terug en daar Henderson ook veel zin had, om mede te

gaan, verzochten zij Gaston om in den wagen te blijven.

Daar had de oude dienaar, die het zich in een hoekje behaaglijk had gemaakt, wel zin in, zoodat de twee mannen op weg gingen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het avontuur in de grot.

Wij willen thans eens zien hoe het met den Grooten Onbekende gegaan was.

Raffles was, zooals Brand nog juist had kunnen waarnemen, achter op de weggrijpende auto gesprongen en was daar blijven hangen, tot de wagen vaart verminderde.

Lenig als hij was, was hij er onhoorbaar afgesprongen en had zich onmiddellijk aan den kant van den weg in eenig kreupelhout verborgen.

Daar zag hij hoe de wagen draaide en in gereedheid werd gebracht om zoo noodig weer onmiddellijk weg te kunnen rijden.

De lange, magere man, die den wagen bestuurd had, sloot nu den benzinetoevoer af en volgde zijn kleinen, dikken, metgezel, die reeds uit den wagen gestapt was en op hem stond te wachten.

Raffles had zich intusschen rekenschap gegeven van het punt, waar hij zich bevond en zag nu, dat zij een eind van den gewonen weg waren afgeweken. Waar zij zich precies bevonden kon hij niet zeggen, maar hij veronderstelde in de onmiddellijke nabijheid te zijn der ruïne, want zij stonden vlak voor een steilen heuvel, welke met dicht struikgewas was begroeid en aan den voet met prikkeldraad afgezet.

Raffles overwoog wat hem te doen stond.

„Indien niet alle teekenen bedriegen,” zoo redeneerde hij, „dan is hier ergens in de buurt een geheime ingang. Wanneer de mannen zich op deze wijze toegang weten te verschaffen tot de gangen welke zich onder den bouwval uitstrekken, dan is dat een bewijs, dat zij minstens even goed, zoo niet beter op de hoogte zijn van het doolhof van gangen en hōlen, waarmede deze heuvel als het ware doorploegd is. Ik moet dus oppassen.

Toch is het noodig, dat ik een poging doe om ze onmiddellijk te volgen, daar ik anders groot gevaar loop mijn doel te missen. Er zijn zooveel gangen, dat men er uren in kan dwa-

len, vóór men gevonden heeft wat men zoekt en in dien tijd kunnen de kerels al weer weg zijn.”

Terwijl hij dit bij zich zelf overdacht, waren de mannen den heuvel genaderd en na behoedzaam om zich heen te hebben gezien, kropen zij tusschen twee uit elkaar staande gedeelten van het prikkeldraad door.

Raffles rekte zijn hals uit om te zien waar zij bleven, maar hoe hij zijn scherpe oogen ook inspande, de mannen waren eensklaps aan zijn oog onttrokken.

Ofschoon hij het gevaarlijke van deze manoeuvre inzag, snelde hij uit zijn schuilhoek te voorschijn en begaf zich naar de plek, waar hij de mannen het laatst gezien had.

Er was echter geen ingang te ontdekken.

Tastend liet hij zijn handen over het ijskoude rotsgesteente dwalen om zich er van te overtuigen, dat daar werkelijk geen kloof, welke tot ingang had kunnen dienen, aanwezig was.

Terwijl hij dit deed, hoorde hij een piepend geluid, hij deed een stap achteruit, — wat zijn geluk was — en tuimelde toen bijna in een groot gat, dat hij even te voren niet gezien had.

Hij twijfelde er niet aan of hij had door een beweging zijner handen een geheime uitgang ontsloten, waardoor hij zich toegang tot den doorgraven heuvel kon verschaffen. Zonder zich dan ook lang te bedenken, liet hij zich voorzichtig naar beneden glijden, zich daarbij aan overhangende verdorde takken van het struikgewas vasthoudend.

Daar hij niets zien kon, was het in zekeren zin een sprong in het ongewisse, welke hij had gemaakt, maar eerder dan hij gedacht had, stond hij weer op zijn beenen en hoorde tegelijkertijd een geluid, dat veroorzaakt werd door het dichtsluiten van het rotsblok. De maan, die juist even achter de jagende wolken te voorschijn was gekomen, werd

plotseling aan zijn blik onttrokken en hij stond in een zwarte bijna tastbare duisternis.

Hierdoor liet Raffles zich niet afschrikken, want hij had als naar gewoonte een elektrische zaklantaarn bij zich gestoken, maar wat hem wel eenigszins verontrustte was het feit, dat het rotsblok bij het dichtschuiven een doordringend knarsend geluid had gemaakt, dat zeer duidelijk door de wanden van den rotsgang was weerkaatst.

Hij luisterde met inspanning van al zijn krachten en met inhouding van zijn adem en waarlijk, daar hoorde hij heel zacht, maar niettemin onmiskenbaar de voetstappen van iemand, die naderde.

Het was waarschijnlijk een der twee mannen, die zoeven waren binnengegaan en nu op zijn schreden terugkeerde om te zien of er mogelijk ook onraad was.

Raffles moest erkennen, dat hij zich in een hachelijke positie bevond. Vóór hem een naderenden tegenstander, die waarschijnlijk niet veel consideratie zou gebruiken, als hij hem ontdekte, achter hem een gesloten geheime ingang, waarvan hij het mechanisme niet kende en terzijde van hem aan weerskanten hoge rotsmuren, zoodat hij zich gevoelde als een muis, die door eigen onvoorzichtigheid in een val is geloopen.

Tastend gingen zijn handen over de rotsmuren om te trachten de verborgen veer te vinden, welke den geheimen ingang had doen werken, maar waar hij ook zocht, nergens konden zijn handen iets anders bemerken dan de kille vochtige rotswand, welke hem omsloten.

En onderwijl hoorde hij de zachte voetstappen steeds naderen.

Ofschoon het woord angst iets onbekends was in het woordenboek van Raffles, gevoelde hij zich op dat oogenblik verre van behaaglijk. Hij wist niet met welken tegenstander hij te doen zou krijgen, maar berekende, dat, wanneer het een der mannen zou zijn, welke hij in de auto gezien had, zijn positie niet zoo heel erg gevaarlijk was, daar de mannen blijkbaar niet over veel fysieke kracht beschikten.

Plotseling zag hij een zacht schijnsel. Waarschijnlijk was dit afkomstig van een zaklantaarn, die een der mannen had ontstoken.

Dit vond hij hoogst onaangenaam, want hierdoor had de naderende het voordeel hem het eerst te zien en als hij dan een geladen revolver in de hand had en deze à bout portant op hem afschoot, dan baatte lichaamskracht en snelheid niet veel, maar dan zou hij op deze wijze zeker het hachje er bij inschieten.

Dit vooruitzicht was Raffles alles behalve aangenaam. Zoo roemloos te sterven, terwijl hij in veel grootere gevaren steeds overwinnaar gebleven was, lokte hem niet erg aan en hij spande zijn hersens in om iets te bedenken.

Intusschen werd het schijnsel duidelijker. Het bleek hem, dat het weerkaatst werd door een zijgang, zoodat hij dengene, die het licht droeg niet kon onderscheiden.

Het schijnsel viel langs de rotswand, waarvan hij aldus elke oneffenheid kon ontdekken. Hij kon nu onderscheiden, dat hij zich in een smalle maar zeer hooge rotskloof bevond, waarvan de wanden dropen van vocht.

Terwijl zijn oogen zoekend langs de muren gingen, zag hij op eenigen afstand van hem een donkere schaduw tegen den muur. Hij naderde een paar voetstappen en kon een kreet van verrassing nauwelijks onderdrukken.

De schaduw welke hij gezien had, was niets anders dan een zijgang, waarvan de ingang zich op eenige voeten boven den grond bevond.

Onhoorbaar snelde hij daarheen, nam een korten sprong, waarbij zijn lenigheid hem goede diensten bewees en klemde zich aan de wanden van die dwarsgang vast.

De gang mocht echter dien naam niet dragen, daar zij zeer ondiep was. Het was eigenlijk niet veel meer dan een nis.

Hij plantte zijn voeten stevig op den grond, daar de bodem zeer hellend was en wachtte met ingehouden adem af de dingen, die komen zouden.

Nauwelijks stond hij daar of hij merkte dat het schijnsel veel sterker werd en dat de voetstappen veel duidelijker hoorbaar waren. Zijn tegenstander naderde.

Wat zou er nu gebeuren? Zou hij hem ontdekken? En indien dat het geval was, wat dan?

Raffles had nu het voordeel, dat hij zich niet op gelijke hoogte bevond en besloot, indien noodig, zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Hij haalde zijn revolver, welke hem nooit verliet te voorschijn en klemde die in de rechtervuist. In zijn linkerhand nam hij zijn elektrische zaklantaarn en nam zich voor, zoodra hij zich ontdekt zag, deze te doen ontgloeien en zoo dicht mogelijk in het geblaas van den onbekende te laten schijnen, opdat deze door de stralen verblind, niet goed richten kon.

Aldus wachtte hij de naderende voetstappen af.

Hij hield zijn adem in en in de doodsche

stille, die hem omringde, hoorde hij duidelijk hoe de onbekende meer en meer naderde en het licht van zijn lantaarn langs de wanden liet spelen.

Plotseling ging de man hem voorbij. De lantaarn was juist op den tegenovergestelden wand gericht, zoodat het hol, waarin Raffles zich bevond in de schaduw bleef en daardoor niet opgemerkt werd.

De man zou echter ongetwijfeld terugkeeren en dan den tegenovergestelden kant belichten. Dat zou stellig tot zijn ontdekking voeren en dat wilde Raffles voorkomen.

Veel liever dan een gevecht op leven en dood uitlokken, wilde Raffles op de hoogte komen van de daden der twee mannen.

Toen het schijnsel van de lantaarn op den tegenovergestelden rotswand weerkaatste kon Raffles flauw de wanden van den nis, waarin hij zich bevond, onderscheiden.

Hij ontdekte verschillende oneffenheden en trachtte op een daarvan zijn voet te zetten. Dit lukte en wederom door voorzichtig tasten ontdekte hij aan den anderen wand nog zoo'n uitsteeksel, waarop hij den anderen voet zette en zoo vervolgens, tot hij zich ruim anderhalve meter boven den grond bevond.

Deze bewegingen had hij in alle stilte met bijna geheel ingehouden adem volbracht, zoodat de man met de lantaarn, die nu blijkbaar terugkeerde, niets gehoord had.

Het licht in de hoofdgang werd weer helderder en wederom verscheen het gelaat van den langen, mageren man, die thans zijn gelaat met een masker bedekt had, voor de nis, waarin Raffles zich bevond.

Tot diens geluk liet de man de stralen van zijn lamp slechts even daarin glijden, en daar er op den beganen grond niets te ontdekken viel, ging hij verder, zonder iets van den indringer te hebben bemerkt.

Raffles ademde verlicht op en zonder zich een oogenblik te bedenken, liet hij zich weer naar beneden zakken en stak zijn hoofd om den ingang.

Hij was juist bijtijds om den gemaskerde om den hoek van de hoofdgang te zien verdwijnen.

Zonder er lang over na te denken hoe hij waarschijnlijk aan een groot gevaar ontsnapt was, klom hij weer naar beneden en snelde vooruit. Hij wilde den onbekende volgen op zijn tocht door de onderaardsche gangen, daar hij wist, dat deze zich onder den geheelen heuvel uitstrekten, waardoor het onmogelijk was hem te ontdekken.

Hij wilde juist den hoek omslaan, waarachter de onbekende verdwenen was, toen hij zich bedacht en op zijn schreden terugkeerde.

Hij haalde iets uit zijn zak, wat niet goed

te onderscheiden viel door de heerschende duisternis, bevestigde dit aan een der vooruitstekende punten in de gang en ging toen verder.

Meer kruipend dan loopend vervolgde hij zijn tocht. Nu eens werd de gang wat wiider dan weer wat nauwer, maar steeds zag hij op een twintig meter afstand den onbekende voor zich uitgaan, die blijkbaar goed op de hoogte was van het gangenstelsel daar hij zonder aarzelen zijn weg vervolgde.

Steeds ontdekte Raffles dwarsgangen en hij bedacht hoe vreeselijk het zou zijn, indien men hierin zonder licht moest dwalen, daar men onmogelijk in staat zou zijn den weg te vinden, zoodat men eindelijk van uitputting en honger den strijd tegen deze onderaardsche verblijfplaats zou moeten opgeven.

Op eens zag hij den onbekende niet meer, terwijl het licht hoe langer hoe flauwer werd. Blijkbaar was de man een dwarsgang ingeslagen en Raffles snelde vooruit om hem niet kwijt te raken.

Hij durfde zijn eigen lantaarn niet te ontsteken, uit vrees, dat hij daardoor zijn aanwezigheid zou verraden.

Op het steeds verflauwende schijnsel afgaande, kwam hij nu ook aan de dwarsgang, welke blijkbaar uitkwam in een groot hol.

Ofschoon dit woord de goede naam is voor een groote onderaardsche verblijfplaats, zou het woord: zaal beter den indruk weergeven.

Raffles kon zijn oogen haast niet gelooven en constateerde, dat hij vroeger nimmer de aanwezigheid van zoo'n groote ruimte in den heuvel had ontdekt.

Hij drukte zijn lichaam tegen den wand op een punt, waar deze een kleine inham vormde en bleef staan toekijken.

In de wanden der zaal waren op verschillende punten flambouwen opgesteld en deze verlichtten met hun lange walmende vlammen maar heel flauw de ontzaggelijke ruimte.

Er waren twee mannen in het vertrek en hij zag hoe de lange, die op inspectie uit was geweest en dien hij op zijn tocht gevolgd had, den kleinen dikke, die nu eveneens gemaskerd was, naderde.

Beiden bogen zich over iets heen, dat Raffles niet kon onderscheiden.

Geruimen tijd bleven de beide mannen over datgene, wat Raffles niet kon zien, gebogen staan. Blijkbaar voerden zij samen een gesprek, daar zij allerlei handbewegingen maakten en gingen toen eensklaps verder.

Aan het tegenovergestelde gedeelte van de zaal scheen een andere uitgang te zijn, want Raffles zag de mannen eensklaps achter een hoek verdwijnen, terwijl het licht hunner lantaarns flauwer en flauwer werd.

Raffles snelde vooruit; hij wilde hen niet uit het oog verliezen, maar hij wilde tevens zien, wat zij in die zaal hadden uitgevoerd.

Op zijn weg kwam hij het voorwerp tegen, waarover de beide mannen zich gebogen hadden.

Het was een lage tafel met een stuk zeildoek er over.

Hij deed zijn elektrische zaklantaarn ontgloeien en trok het zeildoek weg.

Ofschoon Raffles reeds menig akelig toneel had aanschouwd, schrok hij nu toch even op het gezicht van datgene wat onder dat zeildoek verborgen lag.

Daar lag een mensch, maar bijna onherkenbaar door de martelingen, welke men hem had laten ondergaan.

Het gelaat zag lijkleek. De oogen puilden uit hunne kassen en de lippen stonden open, daar de mond niet gesloten kon worden door een stijve prop, welke men er in gestoken had.

Het lichaam was verder met dikke koorden onbeweeglijk aan de tafel gesnoerd, zoodat de ongelukkige zich niet in het minst bewegen kon.

Het was een ellendig gezicht en zonder zich één oogenblik te bedenken, haalde Raffles zijn zakmes te voorschijn en begon de touwen, welke den man bonden, door te snijden.

Nauwelijks was hij hiermede gereed of hij hoorde een geluid achter zich en opziende zag hij plotseling de twee gemaskerde mannen achter een rotsspleet vandaan komen. Blijkbaar waren zij om de een of andere reden op hun schreden teruggekeerd.

Het eerste wat Raffles deed was zijn revolver in de vuist klemmen en zijn mes, dat hij nog geopend in de hand hield den man, welke hij zoo juist had bevrijd, in de hand drukken.

Aldus gewapend wachtte hij de komst der mannen af.

Vreemd genoeg bleven dezen staan. Zij waren ongewapend en durfden dus blijkbaar niet naderen.

De kleine dikke stiet een onaangenaam sarcastisch lachen uit en riep Raffles toe:

„Zoo, dus een insluiper. Zeker niet veel soeps! Enfin, soort zoekt soort. Wij hebben onzen man, die een vuige gemeene moordenaar is, gevangen genomen en hij, die hem bevrijdt, moet de gevolgen van zijn daad maar ondervinden.”

Op hetzelfde oogenblik gingen de twee flambouwen, welke waren blijven branden, uit en de zaal was in diepe duisternis gehuld. Raffles had, omdat hij meende, dat hij zich op een gevecht moest voorbereiden, zijn zaklantaarn uit de handen gelegd, zoodat hij geen hand voor oogen kon zien.

Intusschen klonk de harde stem van den gemaskerde voort:

„Denk er om,” zoo hoorde hij zeggen, „die man heeft meer dan één menschenleven op zijn geweten en ofschoon wij ook niet scrupuleus zijn, huiveren wij van zijn boosheid. Door zijn misdaden heeft hij zich een groot vermogen weten te verzamelen en dat is hier ergens in een gang verborgen. Het was ons doel hem dit afhandig te maken. Wij hadden hem wel klein gekregen door honger en uitputting, maar nu kom jij roet in het eten strooien.

„Enfin, daar is niets meer aan te doen; wij gaan nu heen, maar geven onze taak niet op. Een volgenden keer zullen wij gelukkiger zijn.”

Raffles hoorde de stem niet meer, maar wel het uitsterven van twee paar voetstappen, welke hoe langer hoe flauwer door de rotswanden werden weerkaatst, tot zij ten slotte geheel verdwenen.

Raffles had zich op een knie neergelaten, teneinde zijn lantaarn te zoeken, maar nog voor hij hierin slaagde, voelde hij eensklaps hoe twee kille handen zich om zijn hals sloten en hem trachten te wurgen.

Raffles verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet, maar keerde zich bliksemsnel om en deed een greep naar zijn onbekenden tegenstander.

Hij klemde zich aan hem vast, zette zijn voet schrap en lichtte hem een beentje.

Daar de aanvaller ook stevig vast hield, smakten beide worstelenden tegen den grond.

Raffles kwam op een hard voorwerp terecht, waaraan hij zich even bezeerde, maar dat hij als zijn verloren zaklantaarn herkende. Met een handige beweging wist hij zijn aanvaller met één hand van zich af te houden, greep met de ander naar de lantaarn en het volgende oogenblik schoot de lichtbundel door de ruimte.

Raffles zag nu wie hij tot tegenstander had. Het was niet, zooals hij aanvankelijk gedacht had een der mannen uit de auto, maar de gevangene, welke hij pas bevrijd had. Het liet nu geen twijfel meer of die man was een schurk, anders zou hij zijn redder zeker niet verraderlijk in den rug en in het donker, waaraan zijn oogen blijkbaar goed waren gewend, hebben aangevallen.

Raffles behoefde nu geen consideratie meer met hem te gebruiken. Zonder zich te bedenken wierp hij zich op den man, dien hij met zijn lenigheid en kracht gemakkelijk overweldigen kon en bond hem wederom met dezelfde touwen vast aan de lage tafel.

Dit alles had plaats zonder dat één woord gesproken werd, alleen de fluitende ademhaling van den gebondene kwam over diens blauwe lippen.

„Ziezoo,” zei Raffles, ten slotte zijn handen aan zijn zakdoek afvegend, „dat karweitje is alweer opgeknaapt. Ik begrijp nu de situatie volkomen. Meneer heeft een groot bedrag aan geld bijeen gekeapt en vermoord en dat hier ergens verborgen. Twee vrienden zijn dit op het spoor gekomen en hebben zin dit aan mijnheer afhandig te maken. Ik verschijn en meneer denkt aan een derden liefhebber. Dit laatste is volkomen juist, maar ik wou liever alles alléén hebben en niets deelen. Mijn naam is Raffles, als je het weten wilt en nu zeg je me gauw waar het gestolene ligt, anders...”

Hier maakte Raffles een weisprekend gebaar met zijn revolver.

Maar de andere begon smalend te lachen.

„Ik heb je wel achter je vermommen herkend, Raffles,” zei hij, „en ik weet maar al te goed, dat Raffles nooit iemand zonder noodzaak koud maakt. Ik zeg je niet, waar de rommel ligt. Zoek zelf maar en als je het vindt mag je het houden.”

Raffles dacht een oogenblik na alvorens te antwoorden, want het was hem plotseling door het brein geschoten, dat hij bij den ingang van den doorgraven heuvel en bij zijn klimmen tegen den rotswand in de nis, zijn voet op een vooruitstekend gedeelte had gezet. Nu hij zich goed herinnerde was dit een stuk plank geweest en hij had zich op dat spannende oogenblik er slechts weinig rekenenschap van gegeven, dat het wel zonderling was daar een plank aan te treffen. In de spanning van het oogenblik had hij er echter niet verder over nagedacht, maar nu schoot het hem weer in de gedachten. Als dat eens een kist was, waarin de schat verborgen was?

„Waarde vrind,” zei Raffles, „ik neem je uitdaging aan en als ik het geld vind, dan weet ik er een goed gebruik voor. Maar daar je dat wel onverschillig zal zijn, wil ik je iets anders daarvoor in ruil geven. Een verrassing. Laat dat maar aan mij over.”

Met deze woorden verdween hij uit de zaal en sloeg den weg in, welken hij gekomen was.

Raffles had de voorzorg genomen om zijn weg terug te kunnen vinden. Hij was, toen hij den langen, mageren gemaskerden man volgde, nog even teruggekeerd, zooals de lezer zich herinneren zal. Hij had toen een kluwen zwart katoen uit zijn zak gehaald en het uiteinde daarvan aan een op den grond liggenden steen vastgemaakt. Onder het voortloopen had hij den draad laten vieren, zoodat hij die nu slechts behoefde in te palmen om weer aan het punt van uitgang terug te komen.

Binnen een tiental minuten stond Raffles dan ook weer in de nis, waarin hij zich verscholen had. Hij onderzocht de plank, waar aan hij zich opgetrokken had en zag weldra tot zijn vreugde, dat hij inderdaad den schat gevonden had.

Onder het deksel lagen allerlei gouden voorwerpen, waarin vele diamanten en andere edelsteenen, terwijl onderaan vele zakken met geldstukken lagen.

Het geheel was veel te zwaar om te tillen en Raffles besloot daar alles voorloopig te laten en zijn vrienden te gaan halen om met hun hulp den schat te vervoeren.

Het was nu zaak om uit de grot te komen en Raffles zocht in zijn zak naar zijn mes, dat onder andere een kleine magneet bevatte en dat hem vaak bij het opsporen van verborgen veeren diensten had bewezen. Hij wilde dat mes gebruiken om te trachten de geheime veer van den ingang te vinden, maar hoe hij ook zocht, het mes was niet meer in zijn zak. Eensklaps herinnerde hij zich, dat hij het den gevangene in de zaal in handen had gegeven, om zich bij een eventueel gevecht met de gemaskerden te kunnen verdedigen. Ongetwijfeld was het daar achter gebleven en hij begaf zich op weg om het te halen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Allerlei verrassingen.

Had Raffles den schurk, die hem in de zaal zoo verraderlijk had aangevallen, een verrassing beloofd, weinig dacht hij er aan, dat er ook verrassingen voor hem weggelegd waren.

De eerste was wel, dat hij zijn mes miste, maar de tweede was nog veel grooter, want toen hij naar de zaal teruggekeerd was, viel

er van den man niets meer te ontdekken. Deze had natuurlijk, zoodra Raffles zich verwijderd had, gebruik gemaakt van het mes, dat hij nog steeds in handen had en zich zelf aldus bevrijd. Raffles kon zich hiervan overtuigen door de doorgesneden touwen, welke op den grond lagen.

Raffles dacht een oogenblik na over hetgeen hem thans te doen stond en dra was zijn besluit genomen.

Met het oog op de talrijke gangen en dwarsgangen vond hij het raadzaam zich niet buiten den nu gekenden weg te begeven en hij keerde zoo snel mogelijk naar het punt van uitgang terug om daar te trachten de geheime veer te vinden welke den verborgen uitgang deed werken.

Weldra was hij daar aangekomen, maar hoe hij ook de stralen van zijn elektrische lantaarn op elke plek liet werken, nergens viel iets van een knop of sleutel te ontdekken.

Eensklaps echter hoorde hij een knarsend geluid en de tweede verrassing van dien nacht werd hem bereid.

Nog voor hij gelegenheid had gehad zijn lantaarn te dooven, draaide het rotsblok om een onzichtbare as en Raffles keek recht in het gezicht van zijn doodsvijand Baxter.

Vlak achter den hoofd-inspecteur van politie zag hij de gestalte van den man, dien hij pas zooveen in de zaal had achtergelaten, gebonden op de tafel, doch die zich met behulp van zijn eigen mes, dat hij totaal vergeten had, bevrijd had.

De toestand werd hem nu eensklaps volkomen duidelijk. De onbekende had zich na zijn bevrijding natuurlijk onmiddellijk buiten de rots begeven en had blijkbaar den hoofd-inspecteur van politie, die nog steeds om den heuvel had gezworven, ontmoet. Teneinde zich zelf te vrijwaren had hij toen den inspecteur verteld, dat Raffles zich in de onderaardsche gangen bevond en had hem beloofd bij zijn arrestatie van den meesterdief behulpzaam te zijn.

Ofschoon inspecteur Baxter Raffles nog nimmer in levende lijve had gezien, had hij zich toch een voorstelling van hem gemaakt en daar hij in de verte wel eens iemand had gezien, van wien hij veronderstelde dat hij Raffles was, dacht hij onmiddellijk aan een slanke lange figuur, met glad baardeloos gelaat en van donker uiterlijk.

Nu zag hij een heel ander type voor zich staan. Wel was de man, die daar in den ingang stond slank en lang, maar hij had een klein rossig kneveltje, hetgeen aan zijn onbeduidend gezicht niet veel gratie verleende, zoodat hij niet veel overeenkwam met de voorstelling die hij zich van den Grooten Onbekende gevormd had.

„Kijk, inspecteur,” aldus liet de onbekende zich hooren, „daar staat nu Raffles, de meesterdief, zooals ik u gezegd heb. Arresteer hem, hij kan niet weg en ik zal u helpen.”

Baxter wendde zich tot den verklikker en zei:

„Natuurlijk zal ik den kerel arresteeren, want hij houdt zich hier onrechtmatig op op een plek, waar hij niets te maken heeft; wij zullen dan later wel zien in hoeverre hij zich kan rechtvaardigen, maar dat die man Raffles zou zijn, kan en wil ik niet gelooven.”

„Hij heeft het zelf gezegd,” hernam de onbekende man, „toen hij meende mij in zijn macht te hebben, heeft hij zich zelf aan mij verraden en alleen daardoor ben ik in staat u te zeggen wie hij is. Vooruit, inspecteur, arresteer hem, ik zal u helpen, want hij is sterk.”

Dit zeggende wreef de man zich de armen en de schouders, waar de sterke vingers van Raffles gedurende de worsteling in de grot waarschijnlijk merkteekenen hadden achter gelaten.

Raffles was gedurende dit gesprek kalm blijven staan en had geen poging tot ontvluchting aangewend. Hij was volmaakt rustig en haalde doodkalm zijn sigarettenkoker te voorschijn, waaruit hij een sigaret koos en aanstak.

„Ik ben tot uw dienst inspecteur,” zei hij vervolgens, „en ik beloof u, dat ik zonder verzet met u zal medegaan. Ik zal u dan later wel uitleggen, dat niet ik, maar die kerel, daar naast u, gearresteerd moet worden. Ik ben te weten gekomen, dat hij veel moorden en diefstallen op zijn geweten heeft. Maar dat zal het onderzoek wel uitmaken en ik hoop ernstig, dat u daardoor niet al te veel geblameerd zult worden.”

Baxter hoorde deze woorden met gemengde gevoelens aan. Hij had al zoo vaak een bok geschoten, telkens wanneer Raffles in het spel was, dat hij een bang voorgevoel had van een nieuwe blamage. Daarbij kwam, dat hij niet geloofde, dat deze man Raffles zou zijn, terwijl hij daarentegen het gelaat van den verrader niet erg vertrouwde.

Hij stond nog in twijfel, toen Raffles naar hem toekwam, hem de beide handen toestak en zei:

„Waarom arresteert u mij nu niet, inspecteur Baxter? Die man heeft u toch verteld wie ik ben, niet waar? Leg mij de handboeien maar aan, want zooals u weet is Raffles een slimme guit en hij zou anders wel eens kunnen ontsnappen.”

Barter wist nu heelemaal niet wat hij er van denken moest.

Het nachtelijk avontuur, de tijd van den nacht, het gebrek aan slaap en de nijpende koude, dit alles maakte, dat hij aarzelde. Hij begreep echter, dat hij iets moest doen en dat hij dan later altijd nog kon onderzoeken in hoeverre hij misschien toch een goede vangst had gedaan.

Hij herinnerde zich nu plotseling, dat hij in een hollen weg, achter den heuvel, aan welks voet zij thans stonden, een auto had gezien, met een paar heeren er bij. Hij had dit wel een weinig vreemd gevonden, zoo midden in den nacht op een landweg te blijven staan, vooral in dit koude jaargetijde, maar daar het kon zijn, dat men een panne had gekregen en de mannen, welke zich bij den wagen bevonden zich totaal niet verdacht gedroegen, had hij geen reden gehad zich daartegen te verzetten.

Maar nu kon hij waarschijnlijk van hun diensten gebruik maken, ten minste wanneer de auto inderdaad geen averij had opgelopen. Hij besloot het er op te wagen.

„In naam des konings arresteer ik u,” zei hij nu tot Raffles, „en waarschuw u bij voorbaat, dat alles wat gij zult zeggen en doen, later tegen u gebruikt kan worden.

„Overigens ben ik niet van plan u te boeien en het u lastig te maken, mits u mij wilt belooven kalm mede te gaan en zult doen wat ik zeg.

„Hetzelfde geldt ook voor u,” aldus wendde hij zich nu tot den verrader, „ook gij moet u onderwerpen aan hetgeen ik u bevelen zal.”

Dat scheen den man niet erg te bevalen, want hij keek even vluchtig om zich heen en maakte aanstalten het hazenpad te kiezen.

Baxter zag dit en voor de man één stap had kunnen doen, trok hij zijn groote dienstrevolver en zei:

„Waag geen poging tot ontvluchting, of...”

Een welsprekend gebaar vulde den afgebroken zin aan.

De kleine optocht zette zich nu in beweging.

Vooraan liep Raffles, achter hem kwam de verrader en de rij werd gesloten door Baxter, die met veel vertoon zijn groote revolver droeg en den weg aangaf, door nu eens te roepen, dat zij rechts en dan weer dat zij links moesten afslaan.

Op deze wijze kwamen zij weldra aan den hollen weg en Raffles zag spoedig, dat het zijn eigen wagen was, die daar stond te wachten en dat de beide vrienden, Charly Brand en James Henderson blijkbaar kriegsraad hielden over hetgeen hen te doen stond, daar zij zich ongerust maakten over het lot van Raffles, die naar hun meening veel te lang uit bleef.

Toen zij den kleinen stoet zagen naderen, braken zij hun gesprek af en keken naar de naderende mannen, die daar midden in den nacht en beschenen door een flauw maantje, een zeer zonderlinge vertooning maakten.

Zij bleven niet lang in het onzekere over de identiteit der mannen, want toen zij nog

een tiental meters van elkaar waren verwijderd, zag Brand eensklaps, dat daar zijn vriend Raffles naderde in gezelschap van niemand anders dan zijn doodsvijand Baxter. Wie de andere man was wist hij niet. Deze had hij nog nimmer gezien.

Te meer verwonderde Brand zich over deze combinatie, daar hij de twee mannen, waarmede Raffles de reis naar Gloucester had gemaakt en blijkbaar de verzenders van het draadlooze telegram waren geweest, in hun auto had gezien blijkbaar op den terugweg.

Deze terugkomst van zijn vriend Raffles was hem waarlijk een groote verrassing, al was het dan ook geen aangename.

Niet lang echter zou hij in het onzekere blijven, want hij hield Raffles strak in het oog en zoodra deze begreep, dat zijn vriend hem goed kon waarnemen wierp hij hem een blik van verstandhouding toe. De twee mannen begrepen elkaar zóó goed, iets dat zij door hun jarenlange omgang geleerd hadden, dat Brand onmiddellijk verstond wat Raffles met dien blik wilde te kennen geven, namelijk, dat zij zich voorloopig naar de bevelen van den hoofd-inspecteur moesten schikken.

„Halo heeren,” riep thans Baxter den twee mannen toe. „Hier is mijn ambtspenning en mijn identiteitsbewijs. Mijn naam is Baxter en ik ben hoofd-inspecteur van den geheimen speurderdienst van Scotland Yard. Ik heb hier bij mij een tweetal arrestanten, die zoo spoedig mogelijk naar Londen moeten worden vervoerd. Daar ik niet in staat ben ze naar het station te brengen, omdat ik vrees in het nachtelijk duister den weg kwijt te raken en de tocht trouwens ook te lang zou zijn, requireer ik in naam des konings uw auto en bevel in zijne majesteits naam de beide gevangenen en mij als hun bewaker naar Londen te vervoeren, zullende alle onkosten daaruit voortvloeiende uit 's lands schatkist aan u worden terug betaald.”

Baxter moest even op adem komen na het uitspreken van dezen langen volzin, welken hij met de noodige waardigheid aan zijn ambt verbonden, had uitgesproken.

Brand naderde den hoofd-inspecteur en maakte zich bekend als de eigenaar van de auto. Hij verklaarde natuurlijk bereid te zijn mede te helpen misdadigers te straffen en informeerde met belangstelling naar hetgeen door de mannen misdreven was.

Toen Baxter zag, dat men bereid was zijn bevelen op te volgen, zonder tegen te prutten, kreeg hij, zooals dat gewoonlijk het geval is, praats en in plaats van dankbaar te zijn voor de hem te verleenen diensten, sloeg hij

een toon aan tegen Brand, dien deze zeker niet verdiend had.

„Dat gaat u niets aan, mijnheer,” antwoordde de hoofd-inspecteur met een verwaand gezicht, „doet u maar wat ik u zeggen zal, dan is het al lang goed.”

Brand keek den verwaanden knul een oogenblik doodringend aan, gaf in het duister Henderson een stootje met den arm, als om hem attent te maken op dien blaaskaak en bleef staan in afwachting van verdere bevelen.

Baxter gelastte Raffles en den verrader, die waarschijnlijk Williamson was, waarover in het draadloos bericht gesproken werd, in te stappen en ging zelf tegenover hen zitten. Gaston mocht naast den grooten man plaats nemen. Brand kroop naast den chauffeur en Henderson nam natuurlijk achter het stuurrad plaats.

„Hoor eens vrindje,” zei inspecteur Baxter tegen den reus, „hoor eens vrindje, je haalt me onderweg geen gekheid uit. Ik ben degene die te bevelen heeft en je behoeft alleen maar naar mij te luisteren. Hier is de revolver, waarmee ik je een kogel door het hoofd schiet bij de minste verdachte beweging. Je rijdt nu zoo snel mogelijk naar Londen terug en daar aangekomen begeef je je naar het Victoria Embankment, waar zooals je natuurlijk weet, Scotland Yard is gelegen en nu vooruit.”

Henderson glimlachte even medelijdend, haalde bijna onmerkbaar de schouders op, schakelde den motor in en... voort ging het.

Juist toen zij Gloucester gepasseerd waren, haalden zij een auto in, welke hen liet passeeren. Zij zagen daarin twee mannen zitten, welke hen door gebaren beduidden te stoppen.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een sensationele autotocht.

Onmiddellijk deed Henderson de remmen een op elk wiel, werken en de auto stopte reeds na een tiental meters.

Baxter sprong van zijn zitplaats op, zwaai- de met zijn revolver en beet Henderson woedend toe:

„Ik heb je gezegd zoo snel mogelijk te rijden en waarom stop je nu, zonder dat ik daartoe het bevel heb gegeven?”

„Met uw verlof, mijnheer,” antwoordde de reus, „ik was van meening, dat wij in ieder geval de wetten der beleefdheid in acht moesten nemen. Evenals een schip op zee een ander schip dat in nood is, assistentie verleent, zoo ook doen wij automobilisten dat onder elkaar. Blijkbaar hebben deze lieden panne en kunnen wij hen misschien helpen hun reis voort te zetten.”

„Niks mee te maken, niemendal mee te maken,” schreeuwde Baxter, wederom zijn revolver zwaaiend. „Ik beveel je door te rijden en snel ook, ik moet zoo spoedig mogelijk met mijn arrestanten in Londen zijn.”

Intusschen waren de beide mannen, welke de auto hadden aangeroepen, naderbij gesuk- keld en keken nu naar binnen.

Met één oogopslag herkende Raffles en Brand en ook Henderson de twee mannen als degenen, die zij in de auto gevolgd waren en die het eerst den heuvel, waarop Mitcheldem

Castle was gebouwd, waren binnengedrongen.

Maar ook de verrader Williamson herkende hen en met een schreeuw als van een wild dier, wilde de man zich op zijn tegenstanders werpen.

Baxter echter meende hierin een poging tot ontsnapping te zien en als een tijger wierp hij zich op den man om hem te dwingen weder te gaan zitten.

„Rijd voort, chauffeur, in naam des konings, rijd voort, ik wil niets met al die grappen- makerij te doen hebben! Ik moet naar Londen en wel zoo gauw mogelijk. Voortuit! In naam des konings voortuit!”

Daar Brand ook niets op het gezelschap dier twee mannen gesteld was, gaf hij Henderson een wenk en deze schakelde onmiddellijk den motor in.

Voort ging het wederom langs den verlaten weg door het eenzame winterlandschap.

„Die kerel wordt gevaarlijk met dat ge- zwaai met zijn revolver,” zei Brand tot Henderson, toen de auto weer flink vaart had en het geroffel van den motor maakte, dat hun stem niet door de anderen binnenin de auto werd gehoord. „Ik weet niet of Baxter een goed schutter is, maar ik vermoed van niet en in dat geval is hij nog gevaarlijker. Ik heb niets geen zin om door een onhandige bewe- ging van dien opgeblazen kikvorsch een kogel

in mijn zitvlak te krijgen. Wij zullen nu maar zonder oponthoud doorrijden, zoodat hij den indruk krijgt, dat wij zijn bevelen gehoorzamen."

"Dat doen wij toch ook, mijnheer Brand," merkte Henderson op, „ik begrijp er niets van dat wij dien kerel zijn zin geven. Mylord had mij stil mijn gang moeten laten gaan, dan had ik hem zijn nek omgedraaid of zoo iets en dan hadden wij rustig naar huis kunnen gaan."

"Ja, zoo op het oog lijkt het wel of je gelijk hebt," zei Brand, „maar ik denk, dat mylord wel wat anders voor heeft met die twee. Vergeet niet, dat mylord een heelen nacht heeft doorgebracht in dien vervloekten doorgraven heuvel en de hemel weet, wat hij daar uitgespookt heeft. Het zit natuurlijk in verband met dien kerel, die naast hem zit en dien Baxter tegelijk met mylord heeft ingerekend."

"Maar, mijnheer Brand, het is alles tot uw dienst," hernam nu Henderson weer, „maar zoo kan het toch niet blijven. Er moet toch iets gedaan worden. Als ik zoo doorga ben ik over een dikke drie kwartier in Londen en wat dan?"

Als wij eenmaal in de stad zijn, dan is er geen kijk meer op, dat wij iets doen, dat moet hier in het vrije veld gebeuren en ik zou wel willen, dat ik mijn handen eens een beetje warmer mocht maken."

Brand begon te lachen om de veelbetekenende woorden van den reusachtigen chauffeur.

"Kalm maar aan, James," zei hij, „straks zal je daartoe wel gelegenheid krijgen, als ik mij ten minste niet vergis. Ik zal trachten mij in verbinding te stellen met de inzittenden en zoo te weten zien te komen wat mylord eigenlijk wil."

Nauwelijks had Brand deze woorden gezegd, of een eigenaardig piepend geluid bereikte zijn oor. Hij luisterde nog even ingespanssen toe en onmiddellijk daarop verhelderde zijn blik. Hij had begrepen.

Wat was er gebeurd?

Binnen in de auto bevond zich, zooals in de meeste luxe wagens, een inrichting om door middel van een druk op een kleinen gummibal den chauffeur een sein te geven, dat hij moet stoppen. Nu had Raffles, terwijl zij over de verlaten wegen voortsnelde, kans gezien, dat gummiballetje te bereiken, zonder dat Baxter dit had opgemerkt. Hij had dit middel aangegrepen om zich in verbinding te stellen met zijn beide vrienden, die voorop de auto zaten.

Door kort en wat langer in het gummiballetje te knijpen was hij in staat Morse-teekens

voort te brengen, welke door Brand dan ook behoorlijk werden opgevangen.

Op deze wijze kon hij zich als het ware draadloos in verbinding stellen met de bestuurders en hen mededeelen wat zijn plannen waren.

Gedurende een minuut of tien hoorde Henderson nu voortdurend het fluitje naast zijn zitplaats lange en korte signalen geven. Signalen, welke door Brand werden opgeteekend en onmiddellijk daarna uitgewerkt.

"Rijd voorloopig nog door als gewoon," klonk het bericht, toen eindelijk de signalen hadden opgehouden, „totdat we Henley bereiken. Daar moet Henderson wat langzamer gaan rijden, doch zoo, dat het door Baxter niet wordt opgemerkt. Dan tusschen Henley en Eton moeten wij onzen slag slaan, hetgeen op de volgende manier moet geschieden. Midden op den eenzamen weg, die daar op dat punt geheel verlaten is, moet Henderson voort verminderen, om ten slotte de auto geheel te doen stil staan. Baxter zal dan wel weer met zijn revolver gaan zwaaien en brullen, dat er doorgereden moet worden, maar dan moet Henderson hem heel kalm aan het verstand brengen, dat zijn vingers verstijfd zijn van koude en dat hij het stuur niet goed meer meester is. Baxter zal dan wel bang worden voor een ongeluk en beraadslagen wat er dan gedaan moet worden. Mijnheer Brand moet dan voorstellen de auto te besturen, daar hij nog warme handen heeft. Als jullie twee dan van plaats verwisselen dan moeten wij onzen slag slaan. Het beste is, dat Henderson zich meester maakt van dien bleeken kerel, die naast mij zit en met wien ik nog een bijzonder appeltje heb te schillen. Ik zal mij dan wel occupeeren met Baxter en zijn revolver. Mocht Henderson zien, dat ik door een of ander toeval in ongelegenheid kom, laat hij dien kerel dan maar in den steek laten en mij helpen. De kerel is alleen gewapend met mijn zakmes, dus die is niet zoo gevaarlijk. Brand neemt intusschen plaats achter het stuurrad, klaar om op het eerste sein er met een reuzengangetje van door te gaan. Wij rijden dan door naar Londen, maar niet naar Scotland Yard, maar naar mijn huis. Auto moet in de garage en onze beide gevangenen gaan mee naar het laboratorium, waar ik in ruil voor de vele verrassingen, welke zij mij van nacht bereid hebben, een flinke verrassing voor hen in petto heb."

Aldus luidde het bericht van Raffles en Brand moest glimlachen om de laatste woorden. Wat dat voor een verrassing zou zijn, kon hij in de verste verte niet vermoeden.

Hij begon nu Henderson mede te deelen wat hij zoo juist opgevangen had en ook Hender-

son moest, ofschoon hij al zijn aandacht noodig had voor het besturen van de auto, lachen om de lakonieke mededeeling van Raffles betreffende de verrassing.

Alles ging naar wensch en toen zij eenmaal Henley waren gepasseerd en den weg bereikten, welke daar een steile helling vertoont, begon Henderson vaart te minderen.

Baxter reageerde hier onmiddellijk op, door met een boos gezicht naar den bestuurder te kijken, maar daar deze bleef doorrijden, al was het dan ook met wat minder vaart, scheen Baxter geen reden te hebben, om daarover iets te zeggen.

Maar gaandeweg werd de vaart van de auto minder. Op dat oogenblik echter heerschte er een bittere koude, een sneeuwjacht joeg over het landschap en deed de ruiten van de auto van binnen geheel beslaan, zoodat er geen uitzicht was.

Hierdoor had de auto een heel kalm gangetje kunnen aannemen, zonder dat Baxter tusschenbeide was kunnen komen.

Maar even plotseling als de bui zich ontlast had, even plotseling hield hij op en de maan brak door de wolken.

Onmiddellijk sprong Baxter nu op, rukte de voorruit open en schreeuwde Henderson toe, vlugger te rijden.

„Met uw verlof, mijnheer," zei goedmoedig de reus, „ik zou niet graag een ongeluk willen veroorzaken, mijn handen zijn verstijfd van koude en ik kan het stuurrad haast niet meer vasthouden.

„Wat dan? Wat wil je dan?" riep Baxter verontwaardigd, die scheen te denken, dat het zijn auto was en dat hij heelemaal geen consideratie behoefde te houden met de eigenaars.

Op dat oogenblik mengde Brand zich in het gesprek.

„Ik moet het voor mijn chauffeur opnemen," zei hij. „U schijnt te vergeten, dat het hier vooraan op de auto heel wat kouder is dan binnen onder den kap en dat wij pas een zwaren sneeuwstorm te verduren hebben gehad. De man zit al reeds geruimen tijd aan het stuur en het is niet te verwonderen, dat hij bang is een ongeluk te veroorzaken."

Eindelijk scheen het denkbeeld van een mogelijk ongeluk tot Baxter's hersens door te dringen en hij keek hulpeloos om zich heen.

Daar de auto inmiddels was stil blijven staan en de weg geheel verlaten was, scheen het goede oogenblik van handelen aangeboden te zijn.

Brand zei nu, op een toon alsof hij medelijden had met den hoofd-inspecteur:

„Maar wij behoeven ons niet te verontrusten. De tocht zal worden voortgezet. Ik kan

natuurlijk de auto even goed besturen en ofschoon het in zoo'n bitter kouden nacht geen pretje is, ben ik bereid de politie te helpen, door het stuur van mijn chauffeur over te nemen. Wij zullen daartoe even van zitplaats verwisselen."

Onmiddellijk hierop, zonder de toestemming van Baxter af te wachten, steeg Henderson uit en terwijl Charly Brand naar de plaats achter het stuurrad schoof, opende de reus het portier, stak zijn neus naar binnen en zei: „Nu, ik gaf wat als ik een plaatsje hier binnen had, dan zou ik heelemaal ontdooien, ik ben half bevroren."

Dit zeggende ontdeed hij zich van zijn met bont gevoerde handschoenen en sloeg zijn groote handen in elkaar.

Op dat oogenblik ving hij een blik van zijn meester op, waarop hij direct reageerde.

Vóór dat Baxter goed wist wat er gebeurde, boog Henderson zich over hem heen en greep den langen, mageren man, die naast hem zat, bij beide zijn armen beet.

Baxter werd als het ware door het lichaam van den reus bedekt en trachtte zich los te worstelen en toen hem dit eindelijk gelukte, voelde hij zijn polsen als in stalen schroeven geklemd.

Eerst was hij te veel versuft om den toestand goed te begrijpen, maar ten slotte moest hij wel inzien, dat de rollen waren omgedraaid.

De worsteling had plaats gevonden, zonder dat enig geluid was gemaakt.

Henderson zat in de auto op de plaats van den vreemdeling en had deze zóó vast in zijn armen gedrukt, dat het wel leek of hij den man zwaar beminde. Brand kwam van zijn plaats achter het stuurrad vandaan met een dik stevig touw en bond den kerel zoo, dat hij geen vin kon verroeren. Toen zette hij hem weer op zijn gewone plaats neer.

Met op elkaar gebeten lippen en met doodsbleek gelaat, doch met een van woede fonkelenden blik had de man zich dit alles moeten laten welgevallen.

Nu nam Raffles het woord en terwijl hij inspecteur Baxter nog steeds stevig vast hield, zei hij tot den onbekende:

„Hoor eens vrindje, wij hebben samen nog een zuur appeltje te schillen. Ik ben tot de ontdekking gekomen, dat jij een gevaarlijk sujet bent en dat je het met een menschenleven niet al te nauw neemt. Ook heb je je menigmaal aan de goederen van anderen vergrepen. De doden kunnen wij niet meer in het leven terugroepen, maar wij kunnen wel er voor zorgen, dat het geld en de eigendommen, die jij aan anderen hebt ontstolen, weer ten algemeene bate worden aangewend. Daar zal

ik voor zorgen en dat kun je dus aan mij overlaten."

De lange kerel begon op deze woorden smalend te lachen.

Raffles reageerde hierop onmiddellijk.

"Hoor eens," zei hij, "geen gekheid. Ik kan veel verduren, maar ik verkies niet uitgelachen te worden. Ik laat je zoo zitten als je je mond houdt, maar als je nu na dit oogeblik ook maar één geluid maakt, dan stop ik je een prop in den mond en je weet wat dit zeggen wil. Ik vind het een onsmakelijke gewoonte en doe het dus alleen in uiterste noodzakelijkheid. Dat is dus begrepen: Mond dicht of..."

Raffles eindigde dezen zin door een veelbetekenend gebaar.

"En nu hoofd-inspecteur Baxter," zei hij. "Kijk eens inspecteurtje. Heel hoog en dunk heb ik van je speurdersverstand nooit gehad en dat je Raffles nooit hebt kunnen arresteren, verwondert mij niets, maar dat je den eenigen keer, dat je hem in je vingers hadt, nog laat ontsnappen, dat is iets, waar je je heele leven aan zult moeten blijven denken. Om je die herinnering wat gemakkelijker te maken ben ik van plan je nog een aangename verrassing te bezorgen. Zooals je nu wel begrepen zult hebben, heb je hier Raffles in eigen persoon voor je. Kijk hem maar eens goed aan, ofschoon ik er aan twijfel dat je er veel aan zult hebben, want straks ziet hij er weer geheel anders uit. Ik zal je nu naar zijn huis in Londen brengen en als je dan weer je oogen goed den kost geeft, dan kun je het den volgende dag met een bezoek vereeren en den bewoner arresteren. Je ziet, het detectivevak is heelemaal niet moeilijk, simple comme bonjour, als je maar een handje geholpen wordt. En dat handje zal ik je geven.

"Deze mooie dienstrevolver, waarmee je zoo gevaarlijk hebt gezwaaid onderweg, zal ik maar als een gedachtenis aan dezen nacht behouden. Als ge u nu kalm houdt, dan mag je zoo naast mij blijven zitten en dan zetten wij onzen autotocht voort."

Na het uitspreken van deze woorden schakelde Brand den motor in en voort ging het weer recht op Londen aan.

Gedurende den rit werd geen woord meer gesproken. De lange onbekende man sprak geen woord en wierp alleen giftige blikken op de inzittenden, die hem nauwkeurig in het oog hielden.

Even nauwkeurig werd Baxter in het oog gehouden. Deze toch was niet geboeid en de mogelijkheid op een ontsnapping of iets dergelijks bleef bestaan.

Eindelijk, toen de auto de eerste huizen van de stad bereikte, werd de stilte verbroken.

Raffles nam weer het woord en wendde zich tot inspecteur Baxter.

"Mijn waarde inspecteur," zei hij, "een enkel woordje nog. Ik zou u natuurlijk heel graag direct naar uw bureau willen brengen, maar zooals ik u beloofd heb, gaan we eerst even naar mijn huis, waar ik een verrassing voor u heb. Ik hoop, dat dit naar uw genoegen zal zijn."

Maar vóór Baxter één woord had kunnen zeggen, had Raffles een zakdoek uit den zak gehaald en wuifde daarmee even voor het geelaat van Baxter heen en weer.

Daar Baxter van vermoedenis en slaap de oogen haast niet had kunnen open houden werd hij door den doordringenden geur welke uit den zakdoek opsteeg, bijna bedwelmd. Zijn oogen vielen hem toe en voor zij goed en wel in de stad waren, sliep Baxter zoo vast alsof hij in zijn bed lag.

Henderson nam den kortsten weg naar huis, namelijk langs de nog verlaten buitenwijken.

Het was nog donker toen zij eindelijk in Park Road aankwamen.

Zonder voor de huisdeur stil te houden, stuurde Henderson de auto de nauwe zijstraat achter het huis, in, waar, zooals de lezers weten, de garage en daarnaast het bereemde tuinhuis van Raffles was gelegen.

De inzittenden werden uit de auto getild en in het laboratorium gebracht, waar Raffles hen op een paar stoelen deed neerzetten, welke Brand en Henderson en ook Gaston, die van verbazing met stomheid geslagen heel den tocht had meegemaakt, bekend voorkwamen. Het waren de stoelen, welke gebruikt waren, toen Raffles hen door de geheimzinnige dampen van hun verkoudheid had genezen.

Met eenige verwondering zag Brand, dat zijn vriend wederom de noodige voorbereidse- len tot het toedienen der dampen maakte.

"Zijn die lui ook verkouden?" vroeg hij Raffles met een gultig glimlachje.

"Neen," antwoordde Raffles, "dat niet, maar zooals je weet, werken deze dampen als een krachtig homöopatisch middel. Iemand, die niet verkouden is en die deze dampen inademt, krijgt het stevig te pakken. Dat is de verrassing, welke ik voor mijn vriend Baxter heb weggelegd."

"En nu gaan we zeker slapen?" vroeg Brand een geeuw nauwelijks kunnende onderdrukken.

Maar Raffles keek zijn vriend eenigszins verwijtend aan.

"Hoe kun je nu over slapen spreken," zei hij, "terwijl ons nog een belangrijke taak wacht. Je denkt toch, hoop ik, niet, dat ik zoo maar alleen ter wille van het avontuur dien

nacht in den doorgraven heuvel heb doorgebracht!

„Ik heb een aanzienlijken schat ontdekt, die daar waarschijnlijk reeds jaren lang verborgen ligt, opgestapeld door dieven en moordenaars, waarvan onze lange magere onbekende vriend waarschijnlijk de aanvoerder was. Dien schat ga ik halen en ik hoop dat je met mij mee zult gaan.”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde Brand. „ofschoon ik niet inzie waarom dat niet wat later kan geschieden. Dan zouden wij eerst een paar uurtjes kunnen slapen.”

„Dat slapen moet je dan maar in de auto doen, Charly,” hernam Raffles, „je bent in de war als je denkt, dat onze taak uitstel kan velen. Vergeet niet, dat de verzenders van het draadlooze bericht, dat ons op het spoor heeft gebracht, er een heele boel van weten. Alleen de juiste plek, waar de schat verborgen ligt en die ik toevallig heb ontdekt, niet.

„Zij zullen natuurlijk ook hun best doen den schat te vinden en ik wil hen voor zijn. Wij zullen ons dan ook goed moeten wapenen, want ik geloof, dat Baxter gelijk had toen hij veronderstelde, dat hier een goede slag te slaan zou zijn. Het is een heele dieven- en moordenaarsbende, waarvan wij de geheime brandkast hebben ontdekt....”

Een tiental minuten later waren beide vrienden weer op weg. Henderson, onvermoeid als hij was, zat achter het stuurrad en de beide vrienden knikkebolden tegen elkaar

in de auto. In den grijzen ochtendschemer ging het weer recht op Gloucester aan.

Een paar dagen later kon men in de dagbladen lezen, welke groote giften Lord William Aberdeen aan verschillende inrichtingen van openbare liefdadigheid had gedaan.

Zij werden ook gelezen door inspecteur Marholm, den secretaris van den hoofd-inspecteur Baxter, die binnensmonds de opmerking maakte: „Nu Lord Aberdeen is weer aardig aan den gang, Ik denk, dat Raffles weer de een of andere streek heeft uitgehaald en de gelden, welke hem daardoor zijn deelachtig geworden aan Lord Aberdeen heeft geschonken, die ze nu weer ten algemeene nutte besteed. Ik zal er wel spoedig meer van hooren als inspecteur Baxter genezen is. Goeie hemel, wat heeft die man het geweldig te pakken. Ik twijfel er aan of er iemand ooit zóó verkouden is geweest. En die gevangene van hem ook. Waar hij dien heeft opgedaan moet ook nog opgehelderd worden, maar dat ze het van elkaar overgeërfd hebben, dat staat als een paal boven water.”

„Atchie! Atchie! Atchie!” klonk het als een bevestiging uit het nevenvertrek, waar de hoofd-inspecteur zich van wege zijn geweldige verkoudheid, die hem het werken totaal belette, teruggetrokken had.

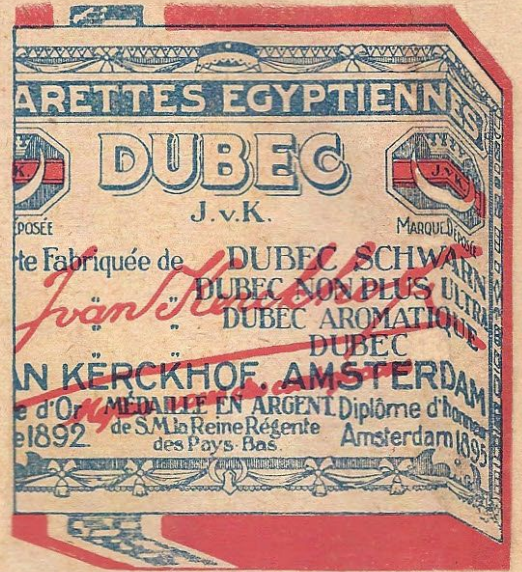
„Dat heb ik aan Raffles — atchie — te danken,” mompelde hij. „Zoo'n vervloekte kerel!”

De volgende aflevering (Nr. 618) zal bevatten:

De Herrijzenis van den Moloch.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885